

CHAPTER 4

TRACES OF OTTOMAN POLITICAL INCIDENTS IN NINETEENTH CENTURY WANDERING MINSTREL EPIC POEMS

Armağan COŞKUN¹

¹Istanbul University, State Conservatory, Department of Turkish Music, Istanbul, Turkey
e-mail: armaganelci@hotmail.com

DOI: 10.26650/B/AA09.2021.007.04

ABSTRACT

Epic poems represent the oldest genre of Turkish literature inherited by the ozan-baksı and wandering minstrel traditions. As in previous periods, epic poems of the 19th century were works of art relating political incidents that occurred within the Ottoman State. They recorded the personalities who influenced the empire in the 19th century and specifically described a society in flux, detailing the evolution of social, political, and cultural dynamics across the Ottoman territories. The epics of the period represent one of the most significant sources for the structural and functional analysis and understanding of this process of sociocultural change. Epic poems recounted historical incidents and were not influenced by artistic anxieties; hence, they could reflect past and present social realities. The first anonymous tellers of the epic poems were wandering minstrels. The epic poems represent the origins of social history in Anatolia in terms of their contemplation and analysis of cultural changes. They describe social shifts and developments, explain the social structures of the period in which they were performed, and reveal the psyches of their contemporaries. They disclose the ideas, lifestyles, beliefs, and values of their times. Apart from being valued as living representatives of an ancient wandering minstrel tradition, many wandering minstrels trained in the nineteenth century can also be viewed as significant sources of political and social events. Given their sensitivity toward political and social incidents they had experienced, the wandering minstrels of the 19th century produced numerous works of epic poetry. They perceived it as their duty to perpetuate the essence of folklore, recount historical incidents, and narrate the events of the Ottoman wars. The wandering minstrels experienced or witnessed these historical incidents and transformed them into poetry in their epics, which reflected the 19th century as supplementary sources of history. Thus, epic poems can substantially establish the connections between art and politics. They can also be viewed as oral historical texts that may be utilized as research sources in history and other disciplines to achieve a comprehensive basis for the reconsideration and re-establishment of extant theories.

Keywords: Wandering minstrel, epic poems, epic poems as the texts of oral history, the political incidents of the Ottoman empire

Âşık (Wandering Minstrel) literature was accepted as a new synthesis suitable to Islamic rule. In Anatolia, it remained under the influence of Sufi movements and the *tariqa* literature of the *ozan-baksı* poet type (*ozan*, *baksı*, *kam* and *şaman* were the names of the poets who sang together with their *sazes* {stringed instruments that resemble a lute} on subjects such as poetry, love, nature and heroism prior to Islam; they were called *aşık* or *saz şairi* after accepting Islam) and the literary traditions of which these were part, and which are the first examples of Turkish literature. The literary tradition of every nation shows a movement from religious subjects to non-religious subjects, and this is also the case for Ottoman literature. The first *saz* poetry emerged with the need for a secular literature close to the people alongside the dervish lodge literature brought by the dervishes and holy men from Khorasan and Turkistan, and thus national and religious works were produced. Although it is known that many *destan* (epics, epic poems, epopees, ballads, songs) were recited after the establishment of the Janissary Corps, texts about these works do not exist. The works we have today belong to the reigns of Sultan Selim I and Sultan Suleyman the Magnificent. The folk songs, Janissary songs of heroism, war songs and epic poems composed prior to the sixteenth century have almost completely disappeared today. Those who served in the establishment of the dervish lodge literature and the Kadirî, Bektâşî and Nakşî dervishes, who were our first Sufis, were a source for the wandering minstrel genre by remaining under the influence, with great probability, of Hoca Ahmet Yesevi and his followers. The wandering minstrel genre and the dervish lodge literature, which was a source for this, were established with the purpose of influencing with propaganda the intellectual and political milieu of Anatolia. Alongside the influence of the dervishes coming from Khorasan and Turkistan in the periods of the Konya Seljukids and the Anatolian Beyliks, the conditions required for preparing the development of the dervish lodge literature during the thirteenth century remained the same after Ottoman independence. Moreover, with the patronage and financial support of the Ottoman sultans and the high governmental officials, the dervish lodge literature, which was established with the love and devotion of the people, was enriched with the use of Arabic and Persian in the period of Orhan Bey and Osman Bey. In addition to the dervish lodge literature during the reign of Yıldırım, when a separate classical literature was formed with the growing need for the recitation of war epic poems, *koşmalar* (free-form folk poems/songs about love/nature), folk poems and *kayabaşılar* (rural ballads, shepherd's songs), a wandering minstrel literature arose which was different from the dervish lodge literature, but which shared its color and guise (Günay, 1993, pp. 8-11).

In the nineteenth century,¹ when the Ottoman State was undergoing a process of dispersion, the wandering minstrel tradition went through a bright and productive period, drawing abundantly on political and social incidents. The wandering minstrels in this century produced works of high artistic value conveying the emotions and thoughts of Ottoman society and referring to many subjects characterizing the lives of the Ottoman people, including many political, historical and social incidents experienced due to the Empire entering a new phase of chaos. These incidents included all the rituals of passage from birth to death.

In the nineteenth century, the wandering minstrel tradition, which had until then been “local” started to become distanced from the sole enjoyment of the people, becoming popular among the upper classes. The effect of city life and culture was particularly observed during this period and the wandering minstrels gave space to Arabic-Persian words, forms and noun phrases, by using classical literature verse forms and prosody measures. The poets trained in the dervish lodges belonging to tariqas functioned as a bridge between folk literature and classical literature. On the other hand, the *saz* poets also became acquainted with the classical, traditional Turkish music and poetry by breathing the air of free knowledge they sought in the dervish lodge circles, which were distant from the madrasahs (Köprülü 1962, pp. 525-527). Alongside the effect of classical literature on folk poetry, the effects of the folk poets on the enlightened milieu could clearly be seen as well (Köprülü, 1989, p. 22).

There were four main types of coffeehouses existing in the nineteenth century: Janissary coffeehouses, fire brigade coffeehouses, wandering minstrel coffeehouses and folk poet coffeehouses (Aktan 1997: 53). Upon the closing of the Janissary Corps during the reign of Sultan Mahmut II, the Janissary coffeehouses were also closed. The coffeehouse culture of this group of people was kept alive by being transferred later to the fire brigade organization.

These types of works emerged in response to Westernization after the *Tanzimat* (the political reforms made in the Ottoman State in 1839). The dervish lodge and wandering minstrel genre traditions, which were previously opposed to each other, also took the wandering minstrel genre of the members of the madrasah as a common expression. Immediately after, while assimilating the wandering minstrel genre, the use of the syllabic meter acquired a prevalence never observed before. In parallel with this, the madrasah became close to the dervish lodge,

1 The names of the wandering minstrels known and trained in this century are as follows: Beşiktaşlı Gedai, Bidari, Esrari, Gülzari, Harabat Hacık, İkrari, Karari, Nami, Neşeti, Rami, Reşidi, Sabri, Sarkış, Selisi, Serveri, Seyit Ali, Şemsi, Sururi, Tanburi Niyazi, Tosyalı Ali Mustafa, Üryani, Ahmet Şeyda, Âşık Mehmet, Arifi, Baybutlu Zihni, Ceyhuni, Dertli, Develili Seyrani, Erzurumlu Emrah, Fedai, Haki, Hasankaleli Âşık Dursun, Hergami, İbrahim, İlhami, İspartalı Seyrani, Kemali, Lütfi, Meydanı, Muhibbi, Niyazi, Pesendi, Rifat, Sabri, Safranbolulu Hacı and Sıtkı (Aktan 1997: 170).

and wandering minstrel genres began employing prosodic types in the nineteenth century. In the clash between the Western sociocultural values and institutions and the local cultural values and institutions, the wandering minstrel genre became the advocate of the latter by receiving their support. In particular, the emergence of the criticism-complaint epic poems in response to sociocultural changes, and especially these being circulated in the written-culture milieu by means of the printing press as well as their sales to extensive masses, played an important role in the wandering minstrel genre assuming the advocacy of local values and institutions in the nineteenth century (Çobanoğlu, 2000, p. 141).

Despite the radical changes and developments which began with the *Tanzimat*, people listened to the wandering minstrels in every environment. They were the representatives of a past lifestyle. Istanbul provided a very important milieu for the development of the wandering minstrel literature in the nineteenth century. The role of Sultans Mahmut II, Abdülmecit and Abdulaziz in protecting the wandering minstrels was great and it reinvigorated the wandering minstrel literature. Especially in the nineteenth century, works in the epic poem genre were produced, and became a source of livelihood. In this century, the wandering minstrels were organized under the control of the government and the sultans, because of their effect on people. They used the performances to their own advantage by remaining close to the minstrels. Furthermore, to prevent negative propaganda that would be made by the them, they established the Society of Wandering Minstrels at the Chicken market to provide performances. The leader of the wandering minstrels, who was selected from among them, handled the communication between the palace and the wandering minstrels. The Folk Poet coffeehouses or Live Musical Entertainment coffeehouses, which were established during the *Tanzimat* in the last quarter of the nineteenth century, included typical Istanbul residents, the majority of whom were impromptu poets connected to the fire brigade organization, rather than wandering minstrels who travelled the lands of the empire. A similar development to that of Janissary coffeehouses being transformed into fire brigade coffeehouses was also observed in the transformation of the wandering minstrel coffeehouses into folk poet coffeehouses. If one thinks that the interaction among wandering minstrels was between Anatolia and Istanbul up until the eighteenth century, and that the wandering minstrel art tradition was carried from Anatolia to Istanbul, in the nineteenth century, it is observed that the direction of the interaction changed, proceeding from Istanbul to Anatolia (Aktan, 1997, p. 353).

Just as the nineteenth century wandering minstrel literature was accepted outside the palace, it was also accepted within the palace. The *Şairân-ı Hassa* (Imperial Poets) were based at the palace and performed during the reigns of Sultans Mahmut II, Abdülmecit and

Abdülaziz. Toker, (2014: 169-184; 2017: 443-450) in studies that were solidly based on the data obtained from the Prime Ministry Ottoman Archives, reported important information about the wandering minstrel music and literature of many musicians around the end of the nineteenth century who continued their lives supported by patronage, and about the group called “*Şâirân-ı Hassa*” that employed *saz* poets, and which was established at the palace, thanks to the founding of new musical institutions due to the changing palace system and the transition of the Ottoman Dynasty from Topkapı Palace to Dolmabahçe Palace. Contrary to the view that there was no place for folk music at the Ottoman Palace, Toker documented that wandering minstrel music was performed there in the nineteenth century. However, besides giving information about the institutional structure and presence of this group, definitive data was not gathered regarding their performances. However, it was concluded that the performances here could have displayed a similarity to the performances made at the folk music coffeehouses. Furthermore, we find information related to the *Şâirân-ı Hassa* in Köprülü (1962, p. 527) and partially in Ergun (1933, p.9): “...According to tradition, twenty-three wandering minstrels, who had special permissions from the palace, were active during the reigns of Sultans Mahmut II, Abdülmecit and Abdülaziz, and from time to time, these wandering minstrels would perform a program of musical pieces in the presence of the sultan. Also, according to tradition, Âşık Hüseyin from Istanbul was at the head of the *saz* poets at the palace for thirteen years, and Gedai from Beşiktaş led the wandering minstrel programs of musical pieces in the presence of Sultan Abdülaziz. We know that Âşık Sururî was also among the wandering minstrels employed at the palace.”

Sakaoğlu (1992, p. 294) highlighted that the beginning of the breaking up of the empire in this century and the realization of some political and social reforms paved the way towards new horizons for our wandering minstrels. From now on, not only poems on love, nature and war were recited, they were virtually setting forth new ideas and opinions on each of those topics. Some important incidents were evoked in the poems: social occurrences, such as the Kabakçı Mustafa Rebellion, the murder of Alemdar Mustafa Pasha and the abolishment of the Janissaries. Furthermore, historical occurrences, such as the Serbian uprising, the Morea rebellion, the Herzegovinian rebellion, etc. were among the subjects of the wandering minstrel poems.

Epic Poems as Texts of Oral History

It is not known when the word *destan* (epic, epic poem, epos, ballad, song) was first used by the Turks. It is believed to have been employed in various genres of written literature

between the ninth and the eleventh centuries. The real form of the word is *dâstân*² from Persian (Dizdaroğlu, 1969, pp. 91-92). Terms, such as *manzum hikâye* (story, tale in verse), *hikâye* (story, tale), *kıssa* (anecdote, story, tale, fable, legend), *kıssa hikâye* and *sergüzeşt* (adventure) were used for *destan*. They carry close meanings in various sources. Due to the Ancient Greek poets calling *epos* the poems they recited to the accompaniment of the *saz*, the word *destan* is translated as “epopee” in Western languages. The term *destan* first appeared in the *divan* (classical school of poetry) literature due to the influence of Iran, then passing to folk literature thanks to the influence of *divan* literature, and it became an important genre of folk poetry by being masterfully developed by the wandering minstrels. The word *destan* has been found in a number of different genres from the thirteenth century to the present-day.

Besides the stories and tales written in the *mesnevi* form (a poem made up of rhymed couplets, each couplet having a different rhyme) following its prosody measure as found in *divan* literature, there are history books written in verse, as well as advise and history books written in prose. In folk literature, we find fairy tales, folk tales and fables written in verse, biographical novels in prose and epic character novels written in prose, and they appear in folk poetry as the name of a literary genre (Dizdaroğlu, 1969, pp. 92-93). Epic poems were mostly organized in verses. With the onset of written culture, rhetoric’s product, taking the name of “literature,” can be thought of within the framework of the word, melody and theatrical narration in the eras prior to writing. Due to this aspect, epic poems should be recited in a measured manner, in a form that is most suitable to be accompanied by ancient melodies. In fact, in the living epic poem traditions experienced in the present-day (for example among the Kyrgyzs), the epic poem is narrated entirely with measured words. However, the existence of epic poem forms where a measured word and plain speaking language narration is found and is complex in some oral traditions, and the existence of such forms in the texts which are old examples of this type of narration (for instance, the *Dede Korkut* Book), makes one think that some nations could have used plain words mixed with measured words for a long time (Boratav, 2003, p.49). Ö. Çobanoğlu defined the epic poem in the form of “making a story, tale or narrative of an incident, a thing or concept found to have value in the making of an epic poem by the wandering minstrel without limiting the subject, which is narrated in the context of an oral-culture environment and that is a type of verse performed to the accompaniment

2 These names are encountered in various Turkish clans: *dastan* in Azerbaijan, Bashkortostan, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Uzbekistan, Tatarstan and in the Uighurs. Furthermore, it is *jur* in Kazakhstan, *rivayet* in the Uighurs and *epos* in Tatarstan (*Karşılaştırmalı Türk Lehçeleri Sözlüğü* (Comparative dictionary of Turkish dialects) 1992: 166-167). It is called *olongo* in the heroic deed poems and heroic deed life stories of the Yakut Turks and is *comok* in the heroic deed epic poems and is *comokçu* for those who narrate the epic poems in the Kyrgyz Turks (Elçin 1988: 34).

of traditional wandering minstrel melodies connected to the behavior of the narration of the subject treated by the wandering minstrel” (2000, p. 3). It comes into existence from stanzas made of four lines of poetry. Just as there are epic poems with the number of stanzas reaching 100, there are also those whose stanzas do not surpass 8 to 10. The measure is mostly hendecasyllabic.

Poems with eight lines are encountered infrequently. The rhyme order of the epic poem is that of the free-form folk poem/song. The technique of narration in the epic poems is varied. In some of them, the wandering minstrel is satisfied with narrating on his own behalf, while in some, the main characters of the epic poem are made to talk after a short introduction, one of the characters talks in each stanza, and at the end of the epic poem, once again the wandering minstrel, giving his name and his own words, finishes the epic poem. Wandering minstrels also create “epic poem parodies” (narrating with the manner of an epic poem a subject that is not serious): mosquito, flea epic poems, pennilessness epic poems, etc. In these, the wandering minstrel adds irrational elements or comic exaggerations on purpose (Boratav 2003, p. 37-38).

Although most of the epic poems fit the free-form poems/songs type, some comprised of the quatrains found in the *mani* (traditional Turkish quatrain) type of the *saz* poets. The oldest example of the free-form poems/songs type epic poems in Anatolian folk poetry are registered on behalf of a poet from Kars, who used the nickname Baykan. This epic poem, which was recited upon Tamerlane’s conquest of Kars from the Karakoyunlus in 1386, was in the free-form poem/song type with eleven syllables and eight stanzas/quatrains. The oldest creator of the *mani* type epic poem was a *saz* poet named Bahşi. This epic poem -or part of an epic poem- relates the Egyptian campaign made by Sultan Selim I in 1517, and has five quatrains. Although the core of the epic poems was based on an incident, it should not be thought that what was narrated completely reflected the truth. However, it was observed that especially the war epic poems remained faithful to the truth (Dizdaroğlu, 1969, pp. 91-101).

The subject in epic poems is treated following a systematic order, such as introduction, development and conclusion. Folk poetry, frequently makes use of prepared templates, also called poetical motifs. Epic poems based on reciprocal narration use mostly prepared templates, such as “said”, “say” and “say that”. Yardımcı (2013, pp. 303) classified the epic poems with regards to the subjects in the following manner: 1. Written documents on poetry, 2. Mourning epic poems, 3. Epic poems narrating women and family life, 4. Drummer and watchman epic poems, 5. Epic poems related to commercial life and professions, 6. Advice epic poems, 7. War epic poems, a. Epic poems narrating external wars, b. Epic poems narrating

internal clashes, 8. Epic poems related to prison, 9. Animal epic poems, 10. Epic poems related to natural disasters, 11. Comic epic poems, 12. Epic poems having the attribute of societal satire or criticism, 13. Epic poems complaining about the world, the universe and fate, 14. *Elifnâmeler* (written documents about letters) and 15. Epic poems on different subjects. Since the subjects treated in epic poems stem from a known incident, to weave a story or tale around the incident is at the forefront. That is, the real aim is to narrate an incident. The main rules of the epic poem genre are that all the epic poems treating important wars in history are based on real and historical incidents.

The wandering minstrels took great care to faithfully narrate historical facts with their *sazes* and words when treating the subjects of wars, migrations, heroism, etc., which deeply affected society. Koz (1985: 96) pointed out that epic poems were a link between the old and new culture, due to their documenting the way of living, way of thinking and the beliefs characterising the time in which the narrated events took place. It is likely that the wandering minstrels presented, in the epic poems, the material provided by history with details which remained true to the reality of the historical and political incidents which they witnessed in their own lifetime. The wandering minstrels shone a light on the collective past of the nation to which they belonged by transferring it to a written setting (the *cönkler*, manuscript collections of folk poems).³ The epic poems that they composed in an oral setting caused them to gain the peculiarities of written historical documents and texts. In the process, memory/mental faculty, words, melody and rhythm became the most important instruments. Mnemonic transmission is a basic component in the formation of a society's pure, original musical tradition, located in this or that geography. These historical texts transmitted by the wandering minstrel as templates acquired their form by means of melody and rhythm, and facilitated their memorization of words. Being firmly rooted in the melody/rhythm pattern and in the syllabic meter of the poem serves to integrate both words and melody. In epic poems, the integration of the words and melody shows the suitability of the development of the melody to the contents of the words (Coşkun Elçi 2015, pp.14-33).

There is a historical incident at the heart of all genres of folklore (Türkmen 2005: 294). In this context, the epic poems have also become firmly rooted in a historical incident. Artun discussed, as indicated by Vial, the relationship between the folklore as a by-product of history

3 The notebooks in which the folk poets wrote their poems, and which generally opened from bottom to top, are called *cönks* (manuscript collections of folk poems). In the *cönks* there are generally the epic poems, free-form folk poems/songs, *semâi* (poetic form favored by folk poets and used to create songs) and *varsâğılar* (types of folk poems) belonging to various poets (Elçin 1997: 11).

and other disciplines. The historian uses all techniques for examining in detail a cross-section of the past; s/he feels the need to apply it to all branches of the human sciences, each of which is a separate area of research, in order to be able to make a sound synthesis. The historian also makes use of literary analyses when needed according to the area of research (Artun, quoted from Vial:2002, p. 37). Yıldırım (2004, p.139), in the context of the oral/verbal environment, by treating the relationship of history with folklore by-products, evaluated the historical documents in three groups:

- a. Verbal environment creativity documents/texts created completely from words,
- b. Verbal environment creativity documents/texts created half from words and half without words, and
- c. Verbal environment creativity documents/texts created completely without words.

In Yıldırım's (2004, p. 39) classification, the epic poems are in the section of verbal environment creativity documents/texts created completely from words, and are resources that shed light on dark points of history. Thomson (1999, p. 132) explained in the following manner the relationship between the epic poems having the attribute of oral sources and having been created in a verbal environment and the historical sources: all the historical sources obtained from what is perceived by individuals are subjective. However, the challenge of the subjectivity of oral sources gives us the chance to descend into the layers of memory and to enter dark places with the hope of reaching the secret truth.

Most of the works in the epic poem genre were realized in the nineteenth century, and the type of epic poem in which we find traces of political incidents were the war epic poems. Just as war epic poems were recited and based upon the victory of the army, the painful aspect of the defeats were also recited and based upon the sorrow of the people. In these epic poems, assistance was requested from the sultan by narrating the oppression and bad conditions suffered by the people. The epic poems were moulded from life experiences in that they narrated events and figures they valued in society, as well as reflecting the hopes and wishes of the people (Koz 1985, p. 104). The epic poems, which provided a significant contribution to Ottoman Turkish culture, hold a mirror to history due to their reflecting the everyday political and social incidents of the period in which the wandering minstrels lived or which they witnessed.

The Viewpoints of the Nineteenth Century Wandering Minstrels on the Political Incidents in the Ottoman Empire

The epic poems, some of the oldest types of Turkish oral poems, were produced extemporaneously most of the time by the wandering minstrels between the sixteenth and the nineteenth centuries, and were performed to the accompaniment of music in the framework of oral culture environments and face-to-face with the audience. Those who were in this environment either memorized them or, after they were put into writing, read it to others, or circulated them by copying and writing the epic poems (Çobanoğlu 2000: Foreword). Just as in previous periods, the epic poems stand before us as artistic works of art narrating political incidents and figures who lived in the Ottoman era, especially reflecting a society undergoing change and the development of social, political and cultural dynamics in the nineteenth century Ottoman geography. As such, they are included among the most important sources for the analysis and the understanding of this process, both structurally and functionally.

The epic poems reflected historical and social realities. The first tellers of epic poems, who have stayed anonymous to this day, were the wandering minstrels. The epic poems are a source of social history and provide material to analyse the cultural change and development of Anatolia, the social structure of the period in which they were told, the psychology of the people, their way of thinking, their way of living and their beliefs. On this point, the epic poems are important sources for many branches of science, first of all the science of history. There exists a close cooperation among Folklore, Music, Anthropology, Literature and other branches of science. They give and take materials from each other.

Öztelli (1976, pp. 10-13) and Türkmen (2005, pp. 293-294) stated that the Ottoman historian was a government official. The historiography of the Ottoman period was indifferent to the lives of people. Historians such as Kâtip Çelebi and Nâima were criticised. What Ottoman historians did not write was recited by the folk poets, who used the language of the people. These poets lived among the people, experiencing all kinds of historical incidents. Throughout the frontiers, in the army and among the people, they traveled throughout the Empire with their *sazes*. They were well-received everywhere. They were the people's consolation from the village rooms to the aga mansions. The poets, who recited epic poems and tales of Oghuz and his wonderful exploits prior to Islam, traveled from group to group of nomads with their *sazes* and in the period of the Ottoman Empire, they always took their place among the people of the Alevite-Bektashi dervish lodges, they continued these functions among the Janissary Corps, during rebellions and wars. They poured out epics poetry lines

about the political and social incidents experienced in this period. Our study, in which we will give examples of the epic poems which included the political incidents experienced in the Ottoman nineteenth century, we took from studies titled *Türk Destanları* (Turkish Epic Poems) by Kemal Zeki Gençosman (1972) and *Uyan Padişahim* (Wake up My Sultan) by Cahit Öztelli (1976). Both authors obtained the epic poems from the resources and manuscript collections of folk poems they found and transcribed them into Roman characters.

1. French-Ottoman War (1797-1800) and Defense of Acre (1799)

France occupied Egypt in 1798 to crush England's power, which had become stronger in the Mediterranean and the Far East. France, however, lost the war which had lasted for three years to the alliance between England and the Ottoman State. Napoleon Bonaparte, who was stopped by Cezzar Ahmet Pasha at Acre, returned to France.

In the epic poem recited by the Wandering Minstrel Lüccetî Yusuf Pasha, he gives advice to the soldiers in order to keep their morale high (Çoruk, quoted from Elçin, 2007: 24-26):

Fıransız söyledi Ey Yusuf Paşa	Yusuf Paşa der ki: Be kafir n'oldun
Mısır beldesinde kuram mekânı	Tâ Cebel-i Cûş'da soluğun aldın
Şam'ın illerini bütün alırım	Gecenin nısfında Mısır'ı buldun
Halep sınırına dikem nişanı	Hele sabah olsun kuram divanı

Yusuf Paşa der ki: Fıransız kafir	Fıransız der: Ben bu yana sapmışım
Hali buldun aldın sen bu meydanı	Mısır'ı ben sizden şıkar kapmışım
Mısır' da bu sene otur müsâfir	Ariş'te bir metin kale yapmışım
Görelim ne eyler Yaradan Gani	Üstüme al getir mir-i mîrânı

Fıransız söyledi: Mekr ü fend ettim	Yusuf Paşa der ki: Laf etme boşa
Yerlisin köylüsün bana bend ettim	Nil yalısın aldım hep baştan başa
Vermezim Mısır'ı böyle ahd ettim	Deryayı kesmiştir Hüseyin Paşa
Korkmazım getirsen halk-ı cihânı	İngiliz'in çoktur nâr-ı sûzânı

Fıransız söyledi: Askerim hezâr
Cenk gününde ana eyle bir nazar
Bende olan asker on ordu bozar
Zerrece Mısır' dan kesmem gümânı

Yusuf Paşa der ki: Tedbirim saklı
On bin Arnavut var kolu kolçaklı
Askerimin hepsi yalın bıçaklı
Senden akıtırım sel gibi kanı

Fıransız söyledi: Bana noluyor
Balyemez topların ciğer deliyor
Fıransa' dan yüz bin imdat geliyor
Ol zaman seyreyle tozu, dumanı

Yusuf Paşa der ki: Kibr-ile uçtun
Dayanıp sırtıma ateşler saçtın
Salihîye' deki kaleden kaçtın
Hariçte de tutamadın tabanı

Fıransız der: Bir tuzağa girmeyiz
Boş yere düşmana fendi kurmayız
Haşr-olur da biz Mısır'ı vermeyiz
Böylece kurmuşuz ahd-ü amanı

Yusuf Paşa der ki: Edelim düğün
Canın kurtulursa bir zaman öğün
Mısır'ın içinde elli yedi gün
Her saat yalvarıp edin amanı

Fıransız söyledi: Yol ver geçeyim
Kendi erliğimle bari göçeyim
Al anahtarlardan bir su içeyim
Ağlayıp Mısır için kılam figanı

Yusuf Paşa der ki: Ederim sena
Bu Mısır'ın halkı gerekmez bana
Neyleyim ki Şeyh'ler eyledi rica
Padişah başıçin kıldım ihsanı

Yusuf Paşa Mısır'a girdi ol dem
Ehl-i İslam oldu şâz ile hurrem
Okundu ezanlar, halk etti kerem
Vezir-i âlişan kesdi kurbanı

Yusuf Paşa der ki: Çeksin yedekçi
Tamam altmış bindir deli tüfekçi
Enderun ağalar serâpâ cenkçi
Seyr-eyle asker-i Âl-i Osman'ı

L'ûcceti medhini eyledi takrir
Dilerim Mevla'dan ola dest-i gir
Var mıdır böyle bir âli-şan vezir
Bu devr-i zamanın bir kahramanı

Lüccetî, in the epic poem that we gave as an example, by having the Grand Vizier Yusuf Pasha of that period talk with the French, gives detailed information about the war. The war lasted for 57 days, with a sixty thousand-strong Ottoman army, ten thousand soldiers of which were Albanian. On the other hand, the French army was composed of one hundred thousand soldiers. The French behaved in a belittling and arrogant manner with the people. The minstrel praised Yusuf Pasha, and related that the Ottomans won the war.

Zâhir el-Ömer, who rebelled against the Ottomans, seized Acre, and after increasing its commercial importance, the French started to establish new trade colonies there. Cezzar Ahmet Pasha recaptured Acre. Subsequently, Napoleon Bonaparte, who brought soldiers to Egypt, wanted to besiege Acre (18 March 1759). He withdrew, encountering defeat. Acre was rebuilt under the administration of Cezzar Ahmet Pasha (Çolak, 2008, pp. 141-183).

Wandering Minstrel Zihnî turned the experience into an epic poem (Sakaoglu 1988: 105-109):

Hazret-i Sultan Abdülmecid Han	Çözüldü yelkenler dizildi güya
Zill-ı Hudavendi Perverdigarı	Bir bir ardı sıra turna katarı
Münteha meskendir hümâ-yı kadri	
Sidrede beslenir izz ü vekarı	Beyrüt'a bir atım barut attılar
	Ertesi Sayda'ya Sûr'a attılar
Ata binse o İskender-cenabın	Akka limanına lenger attılar
Cem inanın tutar Hüsrev rikabın	Üç alabandalar saçtı şerârı
Eşheb-i lutfunun görse şitabın	
Rüstemler olurdu gaşiyedârı	Şefine-i hümâyun evvel yanaştı
	Kopuz havar gülle sağdı savaştı
Çünkü ferman etti o şah-ı kişver	Makas salkım birbirine dolaştı
Feth-i beriyetü 'ş-Şam'ı ser-a-ser	Ateşlere yaktı burc u hisârı
Denizden donanma karadan asker	
Yürüdü Beyrût'a yemin yesârı	Akka'nın başına çöktü bir duman
	Sanki Behram idi felekte kıran
İngilizle maan bizim donanma	Adünün başına teng oldu cihan
Çıktı Akdeniz'e urs alabanda	Fark olunmaz oldu Leyl ü nehârı

Ser-asker-i Hazret-i Mustafa Paşa
Gönderdi askeri bunda savaşa
Ya Rab bu ne dava bu ne temaşa
Gözler görmüş değil bu kâr ü zârı

Öbüsler döğdüler abûs çehreyi
Sağdı tamam yetmiş beş bin gülleyi
Üç buçuk saatte aldı kal'ayı
Akka'nın göklere çıktı gubarı

Humbara rast geldi yandı cebhâne
Kalmadı teslimden özge bahane
Selim Paşa ile asker yanyana
Girdiler kal'aya yatsı kararı

Akka'nun başına koptu kıyâmet
Mısır askerine oturdu heybet
Sözleri bir anda şehbaz-ı şevket
Kaf-ı şeca'atten aldı şikârı

Kanla yağrulmuş turâbın Akka
İmarından çok harabın Akka
Kan dökmede vardır şitabın Akka
Hâkin tecellisi hikmet-i Bârı

Toprağın fitneli taşların kanlı
Başın kavgalıdır gözün dumanlı
Çok yiğitler yedin ejder dehânlı
Su'al edenlere bastın inkârı

Hass-ı hasin bir kal'asın güzelden
Sana düşmen zafer bulmaz tez elden
İmarına mıstar çekmiş ezelden
Mirrih sa'atinde ezel mi'mârı

Bir metin kal'asın yoktur akranın
Çare-saz olamaz değme düşmanın
Çerdeh Tepesi'nden çoktur ziyânın
Sana havalelik eyler eyler her bârı

Sen bir kal'asın ki kal'a-i hakan
Müstahkem metinsin her medhe şayan
Yoktur senin gibi bir cennet mekan
Çünkü sensin Arabistan kılârı

Eğerçi dünyaya çok zararın var
Lakin mu'tebersin ne haberin var
Salih Nebi gibi peygamberin var
Seni kabz ederler Rûmun diyarı

Likin fitne sende felaket sende
Kavgaya kal sende kıyamet sende
Kimse bilmez nedir bu halet sende
Olur üç günde bir gülle bâzârı

Sende çok sakamet emraz-ı şetta
Muhalif ruzigâr vehâmed hava
Her milletten adem sende hüveydâ
Türk(ü) yehud (ü) fellah kıbtî-i har

Bezzazları her esnaftan ziyade
Şeytana ders verir bey' ü şirada
Terzisi bataklı berberi sâde
Bakkalı kassabı çok hilekarı

Ekmekçibaşının hali mükedder
Buğdası nûr gibi ekmeği esmer
Unutmuş Mısır'da bırakmış meğer
Edebi hayayı namüs u âri

Kassabbaşı meymûn katibi defçi
Hammamcı kahveci hep entipüfçi
Dellal ve kayıkçı hammalı keyfçi
Yük sırtında duman baştan yukarı

Bu sözü söylemiş ezelde pirlere
Arslan yatağından bellidir derler
Taht-ı ammâridir bütün bu yerler
Ya'ni Merhûm Ahmed Paşa Cezzarı

Bir cami'-i şerif eylemiş binâ
Ne cami' Akkaca Ka'be-i ulyâ
Ahsen-i takvimde Mescid-i Aksa
Mermer direk medresedir civarı

Kevser ırmağını almış yanına
Selsebil akıtmış şadırvanına
Katresi düştükçe rahmet cânına
Eylemiş tahsil-i rızâ-yı Bârî

Ez-cümle Abdullah Paşa bahçesi
Susamı sünbülü gülü goncesi
A'la portakalı çok turuncası
Üzümün envâ'ı rüy-ı nigârı

Böyle bağ bahçeli tutar kendini
Karaya deryâyâya atar kendini
Günde bir âşika satar kendini
Yüklenir gam yükün hicran katarı

Bir havz-ı mu'azzam eylemiş icad
Nâzirini ne Ad gördü ne Şeddâd
Musanna' kasırlar nakşi-i Bihzad
Yaldızlı saksılar havzın kenarı

Şikesteliğin çok burc-ı bedende
Lik şöhretin var Hind ü Yemen'de
Sultan Abdülmecid nüfusu sende
Uslu dur taşırma bu itibârı

Reşid Paşa gibi feriki zira
Muhafız göndermiş hıfz eden Huda
Müdebbirü'l-umûr ferik-i yek-tâ
Devlet-i aliyye mehâm-güzârı

Getirmemiş mislin bu çarh-ı gerdûn
Çırağ-ı himmeti haddinden efzûn
Birisi ez-cümle bu kalb-i mahzûn
Katib-i divan-i Zihni-i zârı

Zihnî, in the epic poem in which he praised Abdülmecit, narrated the hardship experienced during the defense of Acre, fought by the English on the side of the Ottomans, on the sea with their navy and on land with their soldiers. The fortress was taken in three and a half hours, and by praising Acre, Zihnî highlighted that a lot of blood was shed.

2. The First Serbian Uprising (Kara Yorgi Rebellion) (1804)

The Serbian rebels, under the leadership of a pig merchant named Kara Yorgi (Black George), began the uprising in the Şumandıya (Šumadija) forests in February 1804. The First Serbian Uprising took place in the years between 1804 and 1813. Whereas, the Second Serbian Uprising started in 1815, and continued until 1833 (Koyuncu, 2007, p. 177). Bekir Pasha, who was also known as the Bosnian Governor Captain Pasha, was sent to Black George. Serbia and Montenegro were lost:

Dayan Kara Yorgi, gelirim üstüne
Elimde fermanım vardır kasdına
Bayraklar da gelsün beden üstüne
Vurun gazilerim, der Kaptan Paşa

Kaptan Paşa der, gurur gelmiş kendine
Dahi çatmamışsın sen de dengine
Yedi kıral baksın İslam cengine
Vurun gazilerim, der Kaptan Paşa

Kara Yorgi der, dönmezim sözümden
On bin Arnavut da aylık yer benden
Bu kavgaya başladım, geri dönmem
Dönmezim sözümden, der Kara Yorgi

Kara Yorgi der; sonuna bakarım
Gelmeniz üstüme, sizi yakarım
Galip gelürseniz lâgım atarım
Dönmezim sözümden, der Kara Yorgi

Kaptan Paşa der ki, sözlerim hakır
Yedi kıral içre akranım yoktur
İpsala üstünde Arnavut çaktır
Vurun gazilerim, der Kaptan Paşa

Gazi bekçileri ateştir Sönmez
Arnavut askeri kavgaya gelmez
Küffârın ettiği yanına kalmaz
Vurun gazilerim, der Kaptan Paşa

Kara Yorgi der ki, karadır gözüm
İsâ hakkı için dönmezim sözüm
Şimdiden sonra ben efendinizim
Dönmezim sözümden, der Kara Yorgi

Kara Yorgi der ki, kal'a açarım
Nice gemilere yelken açarım
Galip gelürseniz durmaz kaçarım
Dönmezim sözümden, der Kara Yorgi

Kaptan Paşa der, alkış ettiler beni	Benim gazilerim zahmet çektiler
Din yoluna feda ettim bu canı	Saat on birde de asker döktüler
Kuş olsan da uçma, kaçırmam seni	Bayrakları bedenlere diktiler
Vurun gazilerim der, Kaptan Paşa	Vurun gazilerim der, Kaptan Paşa
Kara Yorgi der ki, lâgım kazarım	Kara Yorgi der ki, Osmanlı geldi
Balyemez topları bir bir dizerim	Yirmi dört saatta önümü aldı
Şimdi Osmanlı'nın fendin sezerim
Dönmezim sözümünden der, Kara Yorgi

Due to the fact that quatrains are missing, it is not known who the epic poem belongs to. In the manuscript collection of folk poems dated 1279-1862 belonging to Öztelli, the wandering minstrel related the success of Bekir Pasha and the battle from beginning to end by having Bekir Pasha (Captain Pasha) and Kara Yorgi (Black George) talk,

3. The Kabakçı Mustafa Pasha Rebellion (1808)

This rebellion drove the Ottoman State to an even worse situation during the period of its dissolution. At the end of the rebellion, Sultan Selim III was dethroned, and Sultan Mustafa IV took his place. The Janissaries, by putting pressure on the sultan, caused the rebellions to completely upset the order and manner of life of the state. Sultan Mustafa IV Alemdar Pasha intervened, and he brought Sultan Mahmut II to the throne, rather than being dethroned himself (Satır, 2006, p. 1).

The epic poem found in the folk poems manuscript collection examined by Öztelli is given as an example (1976, p. 205-209). Öztelli thought that the person who composed the epic poem had also participated to the rebellion. The wandering minstrel, who backed the Janissaries, stated that much blood was shed, narrating the struggle between the Janissaries and the *Nizâm-ı Cedid* (the new regular troops):

Fırsız kâfiri tuttu bu işi
Ali Efendi'dir fitnenin başı
Cihanda gelmemiş bunun bir eşi
Görün gaziler, der Yeniçeri

Mustafa Paşa fermanlar yazar
Defterdar Efendi tedbirin düzer
Ocaklı kulları hilesin sezer
Yürün keleşlerim, der Yeniçeri

Geldi Rumeli'den nice bin çıtak
İslâmbol içinde kanlar akacak
Kadir gecesinde yediler bıçak
Kesin kelleleri, der Yeniçeri

Açıldı bayrakları yürüdü asker
Hacı Bektaş Ocağı kahraman besler
Nizam-ı Cedit'ler bir satır ister
Urun aslanlar, der Yeniçeri

Sahur taamında yediğim yağlı
Dört yanım ateştir, kollarım bağlı
Kara kın içinde kılıçlar zağlı
Kıymayın canıma, der Mustafa Paşa

Alın emaneti, kıyman canıma
Nazlı kölelerim gelsin yanıma
Defterdar Efendi girdi kanıma
Aman gaziler, yazıktır bana

Mustafa Paşa da kaldı arada
Ocaklı da der ki, mühür nerede
Ölmüşse vezir de eğer kule'de
Leşini sürüyün, der Yeniçeri

Kaptan dedikleri bir süflü Tatar
Süleymaniye'ye gülleler atar
Yeniçeri Ağa'sı meydanda yatar
Köpekler de yesin, der Yeniçeri

Hacı Bektaş Ocakları uyandı
Yeniçeri cephaneye dayandı
Eğri kılıç al kanlara boyandı
Dayanın gaziler, der Yeniçeri

Ocaklılar cephaneyi bastılar
Yoldaşlar kılıcı arşa astılar
Hacı Ahmed oğlun kıyma kestiler
Kesin gazilerim, der Yeniçeri

Askerin elinde bilenmiş satır
Cephane önünde buryanlar yatır
Nizam-ı Cedit'e iftarlık götür
Götürün gaziler, der Yeniçeri

Nizam-ı Cedit de girdi saraya
Ocaklı kulları aldı araya
Kadı Paşa der ki, emir nereye
Kesin kellesini, der Yeniçeri

Sekbanları tutup azat eyleme	Öksüzler babası dünyadan göçtü
Alıp şobarasın mezat eyleme	Mektep çocukları duaya geçti
Kesin kellesini, cevap söyleme	Ocaklı kullara mahzunluk düştü
Varın keleşlerim, der Yeniçeri	Onun'çin ağlarım, der Yeniçeri
Bir Kırım Tatar'ı girdi araya	Yaşa Kul Kethüdası, sen binler yaşa
Çarhacı Ali Paşa düştü oraya	Yeniçeri kullar çıktılar başa
Nazlıdır Kethüda Bey, gelmez buraya	Üsküdar kışlası yandı, ateşe
Sürüyüp getirin, der Yeniçeri	Tılısım bu imiş, der Yeniçeri
Saray kapıları birden açıldı	Derviş Osman bunu böyle söyledi
İslambol içinde ateş saçıldı	Hızır geldi, bize imdat eyledi
Sultan Mustafa'ya, hulle biçildi	Behiç ile Ramiz firar eyledi
Ağlaman gaziler, der Yeniçeri	Tutun mel'unları, der Yeniçeri

4. The Pehlivan İbrahim Pasha Incidents (1810)

During the Russo-Turkish War, which started in 1806, Pehlivan İbrahim Pasha acquired great fame because of the resistance he showed for three years at the İsmail fortress against the Russian army. He played an important role in the definitive defeat of the Russian army at Tatarıçe (Lipovan, Bulgaria), close to Silistre (Silistra, Bulgaria) in 1809 and was given the title of vizier. However, in 1810, he could not be saved from being taken prisoner by the Russians. Baba Pasha, who returned towards the end of 1812 after his Russian captivity which lasted for three years, was ordered by Sultan Mahmut II (1808-1839) to eliminate those inciting uprisings against the state and to re-establish the centralized authority in Anatolia. For years, he suppressed several uprisings (Erol ,2007, p. ii).

When Küşâdi was taken prisoner, he composed this epic poem for Pehlivan Baba Pasha, whose losses due to the enemy had reached the thousands (Gençosman, 1972, p. 278):

İsmimi bilmez var ise âlemde
Aslım Bozoklu'dur, ismim Pehlivan
Pederim tarafı Battal Gazi'dir
Validem tarafı Ahmed-i Târan

Fitnelik edenler bulsun dermânı
Kurtarsın kâfirden Deli Orman'ı.
Yine geldi Padişah'ın fermanı
Benim ma'mur dünyam oldu Tutrakan

Al(i) Paşa kap(ı)sında sürdüm devrânı
Tersenkli kap(ı)sında açtım meydanı
Kendime bendettim Deli Osman'ı
Vurup da Kuzgun'da tutmuştum mekân

Sinne Boğazı'ndan açmıştım meydan
Çıraklarım vardır etmişim âyân
Padişah uğruna beslerdim her ân
Sayesinde rahat etmişti sıbyân

Darb-ı âli ile açtım bu dağı
Yiğit için yaptırmıştım konağı
Haramdır tilkiye arslan yatağı
Helal olsun ana gelirse arslan

Dayılarım vardı arslan yürekli
Belleri kılınçlı gümüş tüfenkli
Yanları çıraklı önyü yedekli
Nice bir beyzâde, hep ehl-i irfân

Bir mahzunluğum oldu, etmem inkâr
Çıkmazdım Kuzgun'dan gelseydi küffâr
Pek belimi büktü o Gazi Hünkâr
Bakalım ne sûret gösterir devrân

Aldım askerimi, sökün eyledim
Ol kahbe Moskof'a oyun eyledim
Olduğum Kuzgun'u mefîn eyledim
Bir fitnelik düştü Ulah'a yaman

Köt(ü)ye meyletmedim, işim merd ile
Kötüler aradan çıksın ders ile
On yıl yürüttüm koyunu kurd ile
Tecelli eyledi ol ganî Yezdân

Havâriç devri gibi gün açıldı
Yiğ(i)t olan yanımda kaldı seçildi
Çok kavgalar oldu, kanlar saçıldı
Yetişip gelince Ordu-yu Osman

Hatt(ı) şerif okunur, dinleyen yoktur
Fetvâları dinlemeyenler çoktur
Âleme bir felâket olacaktır
Yazmadan usandı ol Şâh-ı devrân

Geldi kâfir Silistre'yi sardı
Ordu-yu Hümâyun imdada vardı
Yeniçeri yaya dayandı durdu
İmdad senden bize ey ganî Yezdân

Nasıl vasf edeyim, uzun hikâyet
Ben görmedim dostlarımdan riâyet
Düşmandan kurtardığımı şikâyet
Destûrlar yakıptır bu fâni cihân

Kâfir bu hususta buldu çok ruhsat
Sandı ki Âl-i Osman tutmaz kuvvet
İsmail İbrail ol iki serhad
Çağrışarak gitti Baba Pehlivan

Usandım âleme ben yaza yaza
Bir gazab var idi görünür göze
Her kaçan ki Moskof geçti bu yüze
Ol vakit dediler bana, el'aman

Bilmeyenler sandı kâfir barıştı
Rumeli içine istiyâlâ düştü
Yıllık Oğlu geldi, Balkan'ı açtı
Artık benim fırsat dedi bu devran

Almış idim şu Moskof'un huyunu
Niyet etmiş geçmeğe Turla suyunu
Metânet eyledim Tuna boyunu
Varınca İsmail'e geldi düşman

Dörtbin kişiyle Pazarcık'ta n'idem
Din-i islâm uğrunda gayret güdem
Devlet eli ile esir mi gidem
İnayet sendedir ey ulu Sübhân

İsmâil'de cengim bilir âlemler
Kâfir, ülkesinde çekti elemeler
Âcizdir yazmağa bunca kalemler
Söylesin cengimi edenler seyran

Küşâdî çağırır ey Kara Baba
Din yoluna şu şan olur mu hebâ
İnşallah kurtarır ol cömerd Hudâ
Destgârin olsun ol Şah-ı Sultan
(Gençosman 1972: 278-282).

İsmail çölünde kanlar çağladı
Kâfir ülkesinde canlar ağladı
Hiylesinden kâfir sulha bağladı
Tek elinde kalsın Eflak'la Buğdan

Küşâdî dedicated this epic poem to Baba Pasha and recounted episodes from his life, such as his defense of the Hacıoğlu Marketplace, or his being taken prisoner by the enemy after becoming the victim of betrayal. He also prayed for Baba Pasha.

5. *The Wahhabi Rebellion (1810-1813)*

Necidli Abdülvehhabođlu Mehmet, who lived in the second half of the eighteenth century, established a religious sect in Damascus, and the name of *Vehhabi* (Wahhabi) was given to those who pledged themselves to it. The Wahhabis, since they accepted and acknowledged allegiance to the Holy Koran and the hadiths and no sources other than these, put to the sword many Sunnite, Shi'ite *ulema* (Muslim theologians and scholars) and people, and destroyed religious, historical and literary works. Subsequently, Wahhabi Abdülaziz proclaimed himself the *Necid* (Nejd) ruler. In 1810, Sultan Mahmut II sent Kavalalı Mehmet Ali Pasha as governor to Egypt to suppress the rebellion. Mehmet Ali Pasha, with his sons Ahmet Tosun Pasha, Kâmil İsmail Pasha and İbrahim Pasha, suppressed the rebellion in 1813 (Çağatay, 1986, p. 262).

The oldest historical epic poem related to the Wahhabi rebellion belongs to Âşık Esrâri, and the epic poem is in the manuscript collection of folk poems written by Hafız Seyyit Mahmut and dated AD 1827 (AH 1243) (Artun, 1999, p. 36). Esrâri narrated the rebellion in the voices of Wahhabi and Mehmet Pasha.

The Wahhabi Epic Poem is as follows:

Vaktine hazırol dayan Vehhabi	Vehhabi de der ki işleri sezdim
Hicaz'ı görmeğe arzumanım var	Bađdat'tan Yemen'e urbanı yazdım
Ol Hakk'ın beytine yüzüm sürmeye	Senden evvel Bađdat valisini bozdum
Yaradan'la böyle ahd amanım var	Acem sınırında bir nişanım var
Vehhabi de der ki gelüp yorulma	Mehmet Paşam der ki uludur Yezdan
Mısır kapusunda bir seyranım var	Öyle lafınızı dinlemezem ben
Deryadan karadan dahi yetiştım	İki kıral bozdum üçüncüsü sen
Arabistan üzerine bir tufanım var	Mısır beylerinden çok kurbanım var
Mehmed Paşam der ki ya bir Yaradan	Vehhabi der ki çöllerim kim şahı
Kaplanlarum vardır sak ol deryadan	Pençeme girenler çıkmaz bir dahi
Sen nasıl gelürsün bunda karadan	Bir urbanım zabt eylemiş külahı
Seni yolda yırtar kurt kaplanım var	Zalü Rüstem gibi Şeyh Osman'ım var

Mehmet Paşam der ki Hakk ile işim
 Dahi yanmamışken benim ateşim
 Şeyh Osman'ın bozdu zor Delibaş'ım
 Mustafa Bey gibi kahramanım var

Vehhabi der ki beni bilmeyen bilemez
 Meydana girmeyince yiğit belli olmaz
 Harbim bir girdabdır giren kurtulmaz
 Amansız zamansız çok çöllerim var

Mehmet Paşam de ki müjdecim geldi
 Bonapart (a) yetiştirdi Medine doldu
 Cidde'yi Mekke'yi Tosun'um aldı
 Ahmet Paşa gibi genç aslanım var

Vehhabi der der ki hasmım arayım
 Askerini çöllerde susuz kırayım
 Tuttucağım zarrak ile (?) yarayım
 Benim bu çöllerde yüz bin kanım var

Mehmed paşam der ki bilürem seni
 Askerim kasaptır keser insanı
 Eğer su bulunmazsa içerler kanı
 Haytalardan bozma çok merdanım var

Vehhabi der ki Osmanlı erişti
 Bir ateş püskürdü çöller tutuştu
 Yazık urbanıma bir kıran düştü
 Ben de bil(e)medim böyle zor düşmanım var

Mehmet Paşam der ki açıldı nusret
 Vurun gazilerim vermeyin fırsat
 Adımızı duysun ol sahip devlet
 Sultan Mahmut gibi adil hanım var

Vehhabi der ki hele gel hele
 Suları zabt itdim kalalar bile
 Vehhabi dimeklik kolaydır dile
 Benim yer götürümez çok askerim var

Mehmet Paşam der ki azim cenk kurun
 Yöğrük alemdarlar ileri yürün
 Dilliyile tüfenkçim durmayın vurun
 Kelle kesenlere çok ihsanım var

Vehhabi (de) der (ki) büyük söyledim buldum
 Urbanlar içinde hem rüsvay oldum
 Dört yanım kesildi çaresiz kaldım
 Ne takadım kaldı, ne dermanım var

Mehmet paşam der ki kaddin bükerim
 Kazma vurup temelini sökerim
 Urbanların dış denize dökerim
 Hindistan'a kadar meydanım var

Vehhabi de der ki kande kaçayım
 Kırıldı kanadım nice uçayım
 Bari bir agu ver ben de içeyim
 Zulmette kalmışım çok figanım var

Mehmet Paşam der ki nasılsın harici
Basra'dan Yemen'e aldın haracı
Şimdi var mı kurtulmanın ilacı
Cismin kaldırmağa bir fermanın var

Esrari medh bu cengi bari
Gazi Mehmet Paşam sözünün eri
Yazın tevarihe bu cengi bari
Hicaz'ın fethine bir destanım var
(Baki prayer) Âşık Esrârî.

Vehhabi de der ki çektiğim zahmet
Var imiş Osmanlıda hakk(a) bir heybet
Aman sahip(i) devlet eyle merhamet
Hakıpaye geldim bir amanım var

Esârî, in the epic poem in which he had a Wahhabi talk with Mehmet Pasha, narrated how the Hejaz was taken from the Wahhabis, that the Wahhabis murdered thousands of Muslims, demolishing the graves of the companions of the Prophet Muhammad, that the people were saddened by this, rejoicing at the suppression of the rebellion, and that they saw the Ottoman State as strong-minded, powerful and just, with a well-trained army that had the skill to engage in battle.

6. The Mora (Morea) Rebellion (1821)

The Greek uprisings, which had resulted in failures up until the beginning of the nineteenth century, entered a new period with the uprising which started on the Mora (Morea) peninsula in 1821. The uprisings spread all over the islands and Greece. The 1821 Morea uprising played an important role in Greece gaining independence. The first uprisings at Morea were not considered to be important, and the required precautionary measures were not taken. The Ottoman State was forced to request aid from the Egyptian naval forces. The interventions of the European States and the burning of the Turkish-Egyptian naval forces at *Navarin* put an end to it (Navarino, Pilos) (Toprak, 2011, p. 317).

The epic poem example, which was written regarding the Morea rebellion, belongs to Âşık Neş'etî, who personally participated in the battles, and has been quoted from the manuscript collection of folk poems found by Öztelli (1976, pp. 433-435):

Akdeniz üstüne sefer olanda
Donandı donanma, çıktı ummana
Eş, dost geldi, helallaştık, konuştuk
Cümlemiz sığındık Ganî Yezdan'a

Beşiktaş'tan kalktık Çanakkale'ye
Ferman geldi, tâyin olduk Mora'ya
Teslim olduk hep İbrahim Paşa'ya
Niyetimiz vurmak Urum yabana

Darılmış şevketli Devlet-i Sahip
Küffar çok dayandı, bizlere galip
Okundu buyrultu, kuruldu tertip
Cümlemiz itaat ettik fermana

-İngiliz de der ki: Düşme peşime
Kişinin ettiği gelir başına
Dinle nasihati, gel git isine
Ben rica eyledim Mahmud Sultan'a

-Tahir Paşa der ki: Kâfir İngiliz,
Kalbinde meramın nedir biliriz
Sağ olursak çok ganimet alırız
Hincımız koymayız biz de düşmana

-İngiliz de der ki: Nedir maslahat?
Türk'ü ben severim, sende kabahat
İşittim, vaktına hazırmış millet
Döğüş benim ile merd-i merdane

-Tahir Paşa der ki: Aldım haberi
.....
İznim yok, girme limandan içeri
Yakarım seni âteş-i sûzana

-İngiliz de der ki: Bekle sahrada
Gemimi gördün mü asla rûyada
Yedi kiral korkar benden deryada
Gör, ne heybet ile girdim limana

-Tahir Paşa der ki: Gözet kararı
Vard (1) İbrahim Paşa, aldı Mora'yı
Gelir yetişirse seyret kavgayı
Deryalar boyansın al kızıl kana

-İngiliz de der ki: Sözün hilafıtır
Dinlemezim asla hep kuru lafıtır
Yedi kiral hepsi benden taraftır
Gör, neler işlerim ben Müslüman'a

-Tahir Paşa der ki: Dini yok küffar,
Bizlere yardımcı ol Ganî Settâr
Donanmada cenge meydan bizde var
Tâ seni yürüttü Firengistan'a

-İngiliz de der ki: Gör, günüm doğdu,
Topların dumanı çok insanı boğdu
Gök gibi gürleyip yağmur gibi yağdı
Misket ile gülle küfrü revâne

-Tahir Paşa der ki: Gürledi sadâ
Savletin bu mudur, kâfir, iptida
Vurun kaptanlarım, yardımcı Hüda
Gökteki melekler dursun seyrana

-İngiliz de der ki: Mihnet yetişir
Bu kadar çektiğim zahmet yetişir
Çok can telef ettik, gayret yetişir
Bir yiğit kırk yılda gelmez meydana

-İngiliz de der ki: Toplar atıldı
Tatlı canlar ucuz yere satıldı
Bir zulmet koptu da güneş tutuldu
Ol zaman başladım ah-u figana

-Tahir Paşa der ki: Yeter, hey yezit
Bunda iy(i) kahpelik ettin, kaç da git
Bu kadar yaralı, bu kadar şehit
Yaptıkların ayâ kalır mı sana

-Tahir Paşa der ki: Nedir inadin,
Daha cenk etmeye var mı muradin
Döktüm adamların, kırdım kanadin
Deli Batur yelde benzer aslana

-İngiliz de der ki: Oldu olacak
Kişi ettiğini elbet bulacak
Dahi başımıza neler gelecek
Yeni duydum, dünya kalmaz insana

-İngiliz de der ki: Edeyim yemin,
Cengin şiddetinden titredi zemin
Bir ateş serptirdim, tutuştu gemin
.....

Neş'eti der: Yâ Rab, cûd ile kerem
Bu cengi dâsitan etmeye meram
Sene bin iki yüz kırk üçte tamam
Yazın bu tarihi, kalsın nişane

(Tahir Pasha's words could not be read
here.)

(Öztelli 1976, pp. 433-435).

Âşık Neş'eti, who was in İbrahim Pasha's naval force, and who narrated the battles in detail, related how the battle could be successful by having the English talk with Tahir Pasha.

7. The Abolition of the Janissary Corps, the Founding of the Asakir-i Mansure-i Muhammediye (name of a military body founded by Mahmut II) (Vaka-yi Hayriye – abolition of the Janissaries by Mahmut II) (1826)

Sultan Mahmut II was progressive, and he was the person who began the process of Westernization. He benefitted from the wandering minstrels in gaining people's acceptance of the implementations he made during his reign. The Janissary Corps were abolished by Mahmut II in 1826, and in their place, a corps was established under the name of *Asakir-i Mansure-i Muhammediye*.

İspartalı Seyrani, in the epic poem where he narrated the reasons for the abolishment of the Janissary Corps, also praised Mahmut II (Öztelli 1976, pp. 110-114):

Bir destan nakledem size bu sene, Dehr-i dûn içinde ola hikâyet. Döndü lâtif devran her ehl-i dine Hak Ganî Mevlâ'dan lütf-ü inâyet	Burc-ı âsûmânın bu mihr-ü mâhı Bu rû-yi zeminin hem şehinşâhı Ümmet-i Resûl'ün devlet penâhı Dualar edelim, ehl-i cennet
Niyazı kılarım ulu Suphan'a, İnşallah eriştik bir hûb zamana Habib'in ümmeti ehl-i imana Hak Taalâ verir tâb-ü letafet	Dem-be-dem vird-eder ulu Mevlâ'sın Gazi Sultan Mahmud okur esmâsın Şeb içre vahdette görün sefâsın Güzel mâlum etti Kur'an keramet
Hazır olsun pîrler her civarlardan Enbiya, evliya, Çıhar-yâr'lardan Şehr-i İslâmbol'un kem nazarlardan Saklasın hatâdan Mevlâ her saat	Gelelim bir gûna kelâma tekrar Padişaha âsi oldu bazılar Çeri Ağası'nı çağırdı Hünkâr Pend-etti gûşuna, etti itaat
Okuyalım ismin ulu mâbudun Sâdık müminlere verir maksûdun Gönlü keder görmez Sultan Mahmud'un Mezîd etsin ömrün cenâb-ı hazret	Şaha mutî olur mâh-u mehrûlar İnanmadı Yeniçeri bed-hûlar İndirelim, dedi tahttan adûlar Hak Taalâ vermez anlara nusret

Şehr-i İslâmbol'a düştü vâveylâ
Münâdîler bir bir eyledi nidâ
Başladı müminler etmeye duâ
Sultan Mahmud için çekeriz gayret

Lânet olsun düşmanların canına
Doldular cümlesi At Meydanı'na.
Anların da şeytan girdi kanına,
Tâife-i Yeniçeri melâmet

Sultan Mahmud Hakk'a eyledi kıyam
Hünkâr'ın indinde hem Sadrıâzam
Buldu fetvâsını ol Şeyhül'islâm
Böyle kuvvet buldu bâb-ı şeriat

Biraz Yeniçeri âsi oldular
Necip Efendinin malın buldular
Varıp At Meydanı içre doldular,
Bulsun belâsını olan hıyanet

Ehl-i din bend-oldu Sultan Mahmud'a
Dedi, can verelim din-i Muhammed'e
Cümleten vardılar Sultanahmet'e
Açıldı Sancağ-ı Şerif şerâfet

Yeniçeri dedi, sancak bizimdir
Dediler, ezelden el-hak bizimdir
Söylediler, kadim Ocak bizimdir
Yandılar nârına olan muhannet

Padişah, ülemâ, fudalâ bile
Serasker Hüseyin Paşa da güle
Boğazdan Mehmed Paşa da gele
Hem birlik oldular, şerif cemâat
Yeniçeri her illete erdiler
Âl-i Osman asker cemin gördüler
Havf-eyleyip Kışlalara girdiler
Dediler, nedir bu bize alâmet

Topçulara, Hünkâr dedi, gel beri
Topçubaşı vardı öptü hem yeri
Dedi, ateşleyn cümle topları
Başladılar birden vermeğe şiddet

Yeniçeri benlik tuttu içerden
Bir vâveylâ çıkar oldu her yerden
Anlar belâsını buldular birden
Geldi başlarına türlü felâket

Şâd oldu ol demde Gazi Mahmud Han
Allah Allah, dedi, hep ehl-i iman
Topçu, kumbaracı saçtılar sûzan
Yeniçeri buldu ol dem nedâmet

Yeniçeri, dedi, el-aman solduk
Ettiğimiz başa gelince bulduk
Padişahım, sana biz âsi olduk
Koptu başımıza yevm-i kıyamet

Padişaha yardım eyledi Suphan
 Melekler bu işe oldular hayran
 Deryanın yüzünü bürüdü al kan
 Âsi olan nâr-ı cahimde elbet

Âl-i Osman olan din yolunda pâk
 Adû olanları ettiler sad çâk
 Şaha kem bakanlar oldular helâk
 Etiler, buldular bunca ukubet

Yeniçeri nâmı bî-karar oldu
 Dahi kışlaları târumar oldu
 Yeniçerilere inkisar oldu
 Bulamaz adûlar bir dahi şöhret

Çerilere sebep oldu bu azap
 Erenlerde olmaz kıyamet bî-tap
 Bazı tekkelerde olundu harap
 Kusuru şeyhlerin çektiği sıklet

Rabbânî yüzünden cihan ola nur
 Hak taâlâ ede âlemi mâmur.
 Muhammed yoluna Asker-i Mansur
 Oluruz, dediler, yetmiş üç millet

On sekiz bir âlem Suphân'a bağlı
 İns-ü cin cümleten Kur'an'a bağlı
 Yedi kiral Âl-i Osman'a bağlı,
 Çâr köşe hem yedi iklim vilâyet

Mevlâ'dan atâlar Sultan Mahmud'a
 Hayrandır semâlar Sultan Mahmud'a
 Duâlar, senâlar Sultan Mahmud'a
 Verildi ervahta tac-ı saadet

Şen etsin gönlünü Bâri Taâlâ
 Tahtı gülşen olsun gonca-yi râna
 Nüfuzu kimyadır, hükümünü icra
 Görünsün cihanda hak-u adalet

Nur yağsın semadan diyar-ı dehre
 Yürüsün adalet iklim-ü şehre
 Bin iki yüz kırk bir senesi içre
 Cedid-Nizam verdi Şahımız devlet

Seyrânî, göründü bu seyrânımız
 Hiç keder görmesin Mahmud Han'ımız
 Enbiya, evliya, Hak Suphân'ımız
 Şehadet eylesin cümleye himmet
 (Öztelli 1976, pp. 110-114).

The wandering minstrels of the period considerably contributed to the assimilation by the people of Mahmut II's reforms. The wandering minstrels, who reacted to the Janissaries instigating an uprising, praised the newly established unit.

8. Russo-Ottoman War (1828-1829)

As Czar Peter the Great had done previously, subsequently Katherine II and Czar Paul and Alexander I, as well as others like Nicholas I, remained loyal to Peter's last request and incited Turkish enmity. Soon after the abolition of the janissaries in the Ottoman State and the destruction of the entire naval fleet at Navarino, together with the Egyptian naval fleet, the Russians took the opportunity and declared war on the Ottoman State to prevent developments and with the hope of winning new lands. The Russian army, which came under the leadership of General Paskeviç, besieged Kars on 27 June 1828. After violent battles, the city of Kars was occupied for the first time by the Russians on 7 July 1828. Mehmed Emin Pasha, who withdrew to the inner fortress together with his military, was forced to surrender the inner fortress to the enemy on 14 July. After Kars, Anatolia's important centers and fortresses, such as Ahılkelek, Ahıska, Ardahan and Beyazıd, were subjected to occupations by the Russians (Kop 1999, pp. 139-140).

Âşık Ali recounted to the sultan, in the following epic poem, in a very sharp style and with an open language, how corrupt the commander and soldiers were:

Acem sınırından bir sada geldi	Yedi gece cenk eyledi Ahıska
Arttı derdim, eskisinden ziyade	Nice yiğit gelin, kız elden gitti
Arzuhaller yazsam Sultan Mahmud'a	
Tebdil ol, cihanı gez, elden gitti	Eski seferciler sefere gitmez
	Nefir-âm askeri yiğitlik etmez
Bunda belli vezirlerin hilesi	Azap, çoban tutmayan işi bitmez
Hiç mi gayret yoktur Hak'tan bulası	Çal kılıç askerin, baz elden gitti
Yedi kattır derler Kars'ın kalesi	
Sattılar Moskof'a, tez elden gitti	Oğlan, uşak maslahata karıştı
	Puşt, pezevenk kalmadı sadra geçti
Bu sene de baş kaldırdı Uruska	Çürüksu'ya dek de Moskof savuştu
Kimi gülle atar kimisi fıska	Uyan Sultanım, ırız elden gitti

Hacı Bektaş Veli cümlenin piri
 Hanya Hazret Ömer Ocağı deli
 Sen yetiş Allah'ın Aslanı Ali
 Ağlattık şeksârı, baz elden gitti

Âşık Ali'm eydür, yürek yaralı
 Arttı derdim bu günleri görelî
 Kimi şehit düşmüş, kimi yaralı
 Şehitler makamı kaz elden gitti
 (Öztelli, 1976: 336-337).

Let us give the notes together with the epic poem of Âşık Şeref Taşlıova and quoted from Âşık Kahraman. The epic poem that we will present, along with being included in the study called “Âşık Şeref Taşlıova'nın Ezgi Repertuarı” (The Melody Repertoire of Âşık Şeref Taşlıova), which was published by us in 2011, was collected from Âşık Şeref Taşlıova and the notes were taken and analyzed⁴ (Coşkun Elçi, 2011, pp. 460-462):

ÇOK AĞLAMA ANA BACI
(AĞIT HAVASI)

Okuyan: Âşık Şeref TAŞLIOVA
Notaya Alan: Armağan COŞKUN ELÇİ

Çok ağ la ma a na ba cı
 Bu U rus pe ri şan o lur Eh li ls lam hep du a cı
 Bu U rus pe ri şan o lur
 Al Os man gel me miş ol maz Kars e li ka fi re
 kal maz Hiç in saf mer ha met ol maz
 Bu U rus pe ri şan o lur Hiç in saf mer ha met ol maz
 Bu U rus pe ri şan o lur Bu dış man pe ri şan o lur

Score 1. The note of a folk song about the Russian War.

4 Within the scope of the Turkish Language Institution's (TDK) Determination of the Turkish World Epic Poems, Transfer to the Turkish of Turkey and Publication Project, official permission was obtained from the TDK for the epic poem recordings collected from Âşık Şeref Taşlıova on 16 January 2001 by Fikret Türkmen, Nail Tan and Mete Taşlıova. Besides these, a portion was also listened to from Şeref Taşlıova.

Çok ağlama ana, bacı
Bu Urus perişan olur.
Ehl-i İslam hep duacı
Bu Urus perişan olur.

Şeyhülislam söyler öğüt
Verir mi hiç sultan Hamit
Mevla'dan kesilmez umut
Bu Urus perişan olur.

Âl' Osman gelmemiş olmaz
Kars eli kâfire kalmaz
Hiç insaf, merhamet bilmez
Bu Urus perişan olur.

Kars'ta yatar nice şehit
Hasan-ı Hırkanî şahit
İnşallah olur nâbedit
Bu Urus perişan olur.

Hep hicrete şitendirir
Çok ocakları söndürür
Ermeni'yi sevindirir
Bu Urus perişan olur.

Gidenlerin çoğu pişman
Yok yere hiç hayâ düşman
Burada çok kalmaz düşman
Bu Urus perişan olur.

Nice köyü etti talan
Hanedanlar oldu yalan
Çekildi gitti baş bilen
Bu Urus perişan olur.

Secdeye varmış Beytullah
Dilek diler Habibullah
Mümine yardımcı Allah
Bu Urus perişan olur.

Böyle imiş yazı, kader
Bir müddet çektirir keder
Kadir Mevla'm imdat eder
Bu Urus perişan olur.

Kahraman'm çıkar sözü
Tevarihte vardır yazı
Mevla'm tez kurtarır bizi
Bu Urus perişan olur.

Âşık Kahraman, by stating his trust in the Ottoman State and Sultan Hamit (Abdülhamit), narrated that since a lot of blood was shed, the mothers and wives had cried, so much so that he wished the Russians to be miserable and that the war passed with great difficulty.

9. *The Death of Sultan Mahmut II (1839)*

During the reign of Mahmut II, who remained in the sultanate for thirty-one years, many innovations were made due to internal and external factors. Mahmut II, who was appreciated by the people, died of tuberculosis in 1839. His death caused great sadness. The example we will give belongs to Âşık Gülzârî (Pamukciyan 1990: 1065-1069). Some of the sections in the epic poem, which has the function of conveying a sense of mourning, were in the Sultan's voice. We gather the depth of the sadness felt from the statements in the epic poem, "the angels and birds cried", "the *huris* (hous-beautiful virgins inhabiting paradise, destined to all faithful Muslims) in paradise cried" and "the seas and oceans cried":

Şevketlü, Mevlâ'dan oldu nâ-mizaç
Ciğer kebab, sîne uryan ağladı
Aradı zahmına, bulmadı ilac
Hazret-i Eyyub gibi giryan ağladı

Dedi: "evlâdımı bana getirin,
Hep beyler, paşalar gelin oturun.
Ben yolcuym, menzilime getirin"
İştitti bu hâli sultan ağladı

Hasta düştü asla yüzü gülmedi
Ne olduğun kendisi de bilmedi
Aradı derdine derman bulmadı
İbtida tabib-i Lokman ağladı

Dedi: "fukarayı incitme evlâdım.
Ben göçeyim, cihanda kalsın adım
Arş-ı âsumâna çıkdı feryadım."
Yıldız, kamer, şems, rahşan ağladı

Dedi: "Âl-Osman'ın yazık şanına
Behey melek nice geldin yanıma
Akıbet pençeni taktın canıma"
Teni depüp damarlar kan ağladı

Dedi: "böyle öleceğim bilmezdim.
Elden gelse şu cihana gelmezdim.
Zan ederim ben bu derdi bulmazdım"
Ciğer paralandı, hicran ağladı

Figani eriştı arş-ı âlâyâ
Terk etti sarayı çıktı sahraya
Mecnun tek sığındı ganî Mevlâ'ya
Kerbela yolu ulu meydan ağladı

Ah edince baştan çıktı dal-fesi
Şeyhler, meşayihler eyler nefesi
Can bülbülü uçtu, kaldı kafesi
Uçmakta açılan gülşan ağladı

Emr-i Hak'la ecel cana erişti
Tabut hazırlandı, kefen biçildi
Bağ-ı cennet gonca güller açıldı
Tûba dalı, hûri, gılman ağladı

Üç gün keř olundu mevdi ortaya
Fermanlar buyruldu bay-u gedaya
Cihan âciz kaldı yanık sadaya
Hep işiten ehl-i îman ağladı

Girmiş idi elli yedi yaşına
Felek zehir kattı halkın aşına
Bir şah iken gör ne geldi başına
Hali görüp taht-ı revân ağladı

Etraftan da öldüğünü duyular
Gelip zinet gömleğini soydular
Mevtasını beş çifteye koydular
Hem silkindi, bahr-i umman ağladı

Göründü ol vakıt Hakk'ın dîdârı
İşitenler kıldı ah ile zârı
Bâb-ı Hümâyun'dan çıktı dışarı
Ol vakıtta sabî - sıbyan ağladı

Vezir, vüzerası tabut kolunda
Mollalar, hocalar sağ ve solunda
Merkad-i şerifi Divanyolu'nda
Hasret imiş hem kabristan ağladı

Böyle Hakk'ın ol emrine gittiler
Etrafında yüz bin tevhit ettiler
Varıp mahalline teslim ettiler
Ayrılınca cümle ihvân ağladı.

Kudretten dikildi bir yeşil sancak
Verildi talkını, düştü bir fırak
Erdi muradına ol kara toprak
Hamd-edip hâk ile yeksân ağladı

Medet, şimden geri halimiz yaman
El çekti fenâdan bunca Süleyman
Hakk'ın Habibi'ne kalmadı cihan
Onun için Sultan her an ağladı

Şevketlü Hak yoluna verdi seri
Yaş döküp çeşminden akıttı teri
Mansur-ı Muhammediye askeri
Sade biz değil, cümle cihan ağladı

Bu bir nasihattır dinlen kardaşlar
Gökte melekler, havada kuşlar
Yedi iklim, dört köşe, dağlar, taşlar
Halep, Mısır, Arabistan ağladı.

Dediler: “yekün abd-olduk sana”
Medet senden, kerem senden Rabbenâ
Okudu hafızlar “inna fetahnâ”
Zikr-eyleyip bunca lisan ağladı.

Fikr eyleyip hayır senden geleni
Hak rahmet eylesin, dedik, öleni
Hatadan saklasın geri kalanı
Deyip bunca ehl-i îman ağladı.

Kuşandı kılıncı şahlar serveri
Nur ile donattı bütün her yeri
Sultan Mecid, kemâl-i hüsnü eri
Ziyaret eden insan ağladı

Atasından geçti şahî devleti
Yedi kıral alsın bundan ibreti
Sultan Mecid Han'a pirlere himmeti
Eyleyip ehl-i tugyan ağladı.

Seyrine gitti hep bay ile gedâ
Peygamber sünnetini etti ihyâ
Hatadan saklasın Hazret-i Hüdü
Müminler şad olup düşman ağladı

Dediler: "Efendim, sen binler yaşa
Nüfuzun yürüsün dağ ile taş"
Patrona Kapan ol Ahmed Paşa
Her yerde ah ile efgan ağladı

Gel gözüm sen gafletten uyan
Nafile yürürsün bu yere yayan
Sene bin iki yüz elli beş tamam
Şan oldu dillerde destan ağladı

Donandı yollar hep baştan başa
Şevketlü sultanım sen binler yaşa
Kuşatmış tahtını güzel kumaşa
Sultan ile hem zernişan ağladı

Gülzârî, devr etti kalem cihanı
Ezel budur kıyametin nişanı
Hak alır elbette verdiği canı
Bâki değil, çok kahraman ağladı

Şehit, şehedalar, Üçler, Yediler
Cem oldu yanına Kırklar, veliler
Eyleyip duayı "âmin" dediler
Tekbir çekip kesti, kurban ağladı

10. Proclamation of the Tanzimat (1839)

On 1 July 1839, Abdülmecit, who became the sultan at an early age, proclaimed the *Gülhane Hatt-ı Hümayûn* (firman read by the Foreign Minister Mustafa Reşit Pasha in Gülhane Park, declaring the political reforms of Sultan Abdülmecit) and the *Tanzimât-ı Hayriye* ("Beneficial Reforms") is the translation of the name of the 1839 law introducing

constitutional reforms) (3 November 1839). The aim was to bring a new order to the empire, with a Western imprint. Meanwhile, five years passed, and Âşık Şevki (1761-1845) expressed in this epic poem that the people had great difficulties (Öztelli 1976, pp. 129-131). However, he still encouraged them “to obey the “Beneficial Reforms”:

Vasf-edem dinleyin zaman halini Tarla değil, bostan dahi kalmadı
Bu cihanın âhir devri yakındır Fi’limizden oldu, rahim kılmadı
Cümle nâs birbirin zemmine dalmış Nice nimet verdi, şükür olmadı
Hazer kıl anlardan, kendin sakındır Anınçün hayr gitti, şerler yakındır

Sakınır, kendini âlâ isteyen Şer alâmet değil mi şimdi haller
Konşuya hiç gitmez en dostu olan Ne türlü icad oldu lapçin, şallar
Akl-olan gezer mi samur postınan Kadınlar belinde püskülün sallar
Âhiri bir top bezden kefen hakkındır Entarin kolları yere yakındır.

Kefenle gitti nice evliyâlar Kolları doğrama sıрма harçtandır
Kalmadı dünyada bir doğru söyler Parası kendinin değil, borçtandır
Yıkıldı şehirler, yakıldı köyler Zenginlere ayıp değil, harçtandır
Havf-edin, hurûc-ı Deccal yakındır Fakirlerin ev satması yakındır

Deccâl’ ın çıkması geldi erişti Satmak olmaz, her şey almak lâzımdır
Anınçün cihana müsibet üştü Nasihat dinlemez, kibir azîmdir
Gark oldu bahçeler, bunca sel düştü Değme, bir kimseye tanımaz kimdir
Ref’ oldu kısmetler, göğe yakındır Zan-eder ki, başım göğe yakındır

Gökten iner idi rahmet ezelden Göğe dikmiş başın, havada gezer
Yerler ihyâ olur idi güzelden Amana gelmiştir, hep okur yazar
Yağınca sel gelir şimdi tez elden Mahmuzun vurunca taşları ezer
Demez ki, bu bağdır, tarla ekindir Görenler zanneder bu bir hâkimdir

Hâkime, zabite kalmadı rağbet	Büryan oldu ehl-i kâmil olanlar
Hep ayağa düştü şimdiki sohbet	Gayet tuğyan oldu câhil olanlar
Küçükten büyüğe çok oldu zahmet	Hiç yüzü güler mi âkıl olanlar
Evlâdı, babasın döğmek yakındır	Cihan nısıf gâvur olmak yakındır
Döğme, döğülme bir eyilik değil	Gâvurla Müslüman seçilmez oldu
Ettiklerin gelir yoluna sen bil	Memleketli azdı hep ülke oldu
Farz ile sünnetin terk eyleme, kıl	Haftada bir kadı, bir paşa geldi
Havfeyle nârdan ki, gayet yakındır	Bilin ki dünyanın sonu yakındır
Gayet tebdil oldu zamane halkı	Sonudur dünyanın, vakıtlar doldu
Başu kavuklular dinler çalğı	Nice kimselerin gül benzi soldu
Yosmalar başına sarılan sarığı	Âsî ve mücrimlik kemâli buldu
Örtmüştür gözünü, ağza yakındır	İnşallah eyi olması yakındır
Ağza söğmek şimdi mübah olmuştur	Ey(i) olmak istersen şaha, vezire
Anınçün cihana zulum dolmuştur	İtaat eylen Tanzimat-ı Hayr'a
Fukarayı cümle ateş almıştır	Tarihimiz vardı hem altmış bire
İhrak olup büryan olmak yakındır	Şevkî'nin sözleri kitaba yakındır

11. Kavalalı Mehmet Ali Pasha Uprising / Battle of Nezib (1831-1841)

Egyptian Governor Mehmet Ali Pasha organised the first uprising in 1833. The second uprising was in 1839. When what he had demanded from the Ottoman State was not fulfilled, Mehmet Ali Pasha proclaimed independence. War started when, with an excuse, Mahmut II had the Ottoman army under the command of Hafız Pasha enter Syria in 1839. The Ottoman army wasted time by not listening to the important suggestions of the Prussian general staff officers. Hafız Pasha and his army lost the war against the Egyptian Army (Hocaoğlu 1995, p. 204).

Hazır ol vaktine dayan İbrahim
İn(i)yor çarhacılar, meydan benimdir
Mısır'dan aşağı sürmek muradım
Bin hilâle kadar seyran benimdir

İbrahim Paşa der: Dursun varayım
Adûlar türemiş nice durayım
Eğer harb istersen topu kurayım
Havaya çekilen havan benimdir

Hafız Paşa der ki: Ordum üç yerde
Bir gece yatırım Yafa'da, Sur'da
Bir darbe vururum, komam Mısır'da
Bütün Arabistan, Yemen benimdir

İbrahim Paşa der: Vatan ırakta
Yüz bin merm(i) atarım bin oturakta
Çok düşmanı işletirim kürekte
Hem sürgün ederim liman benimdir.

Hafız Paşa der ki: düştüm bu hale
Sağımdan solumdan kuvvetim gele
Nice zorbalara beklettim kal'e
Atarım mahbusa zindan benimdir

Âşık Ali turned the Battle of Nezib into an epic poem (Gençosman 1972: 216-218):

Âşık Ali quoted in detail the course of the Battle of Nezib, having İbrahim Pasha and Hafız Pasha speak reciprocally.

İbrahim Paşa der: Düzdüm orduyu
Arab'a çekirdim çengi, harbiyi
Parmak gibi kıya süngü süngüyü
Koparsan zelzele tûfan benimdir
Hafız Paşa der ki koymuşum seri
Mıs(ır) elden giderse gelirim beri
Basarım ordunu gece bir yarı
Hem hücum ederim cevân benimdir

İbra(hi)m Paşa der ki Humus'a geldim
Hama'nın kuvvetini ikiye böldüm
Mısır'dan vezirin üçünü aldım
Acım, Erzurum, Erzincan benimdir

Hafız Paşa der ki ya ben nideyim
Başım alıp ne diyara gideyim
Bâri verin bana zehir yudayım
Hâk-i pâye geldim eman benimdir

Aşık Ali der ki söylerim dilde
Binikiyüz ellibeşinci yılda
Çekerler havfını yedi kiral da
Nezib'in üstüne destan benimdir

12. *The Crimean War (1853-1856)*

England allowed their naval fleet to enter the Dardanelles Straits on 8 October 1853, and France followed England. The Ottoman State demanded on 4 October from Russia, which had entered Wallachia – Moldavia, that they withdraw the Russian forces within 15 days. When Russia did not accept this, the Ottoman State declared war (23 October 1853). On 27 October, Ömer Pasha passed the Danube River at Vidin, and entered Romania. The twelve ships of the Turkish fleet, which had taken shelter at the Sinop Harbor, were destroyed by the Russian Admiral Nakhimov. Besides the fleet, they also mercilessly murdered the people living in Sinop. At the end of the war, Russia was prevented from achieving superiority in the Black Sea, and their dream of entering the Mediterranean fell apart (Akbulut 2014, pp. 330-350).

Zıllullah-ı Âlem gösterdi gaza

Beyan eyledi ümmet ü eshaba

Rıza-yı Hak için cümle enbiya

Çekip Sancağı revan eyledi

Donanma donandı oldu hâzıran

Bindip asakir oldular revan

Karadeniz içre çıktılar el'an

Bir vakit Varna'da mihman eyledi

Gazanın delili Allah-ul Habîb

Hamd-ü senâ olsun, oldu bir nasîp

Dini bir uğruna görüldü tertip

Şevketli cihan fermân eyledi

Kalktılar Varna'dan düştüler yola

Katar katar oldular Sivastopol'a

Attılar demiri eyledi mola

Başlayıp donanma sûzan eyledi

Yok idi cihanda böyle nişane

Şayi oldu sonra çarh-ı cihana

Okundu fermanlar ehl-i imana

Onu âlem duyup hayran eyledi

Donanma nısfı geldi bir emri

Ol mahalden kalkıp ettiler devri

Kırım ülkesinde Gözleve şehri

Vardı sabahleyin seyran eyledi

Görüldü tertipler yürüdü asker

Çıktılar meydana er oğlu erler

Enbiya, evliyâ ol büyük pîrlere

Onlar da yürüyüp cevân eyledi

Bend ettiler şehiri çekildi ağıyar

Cephaneye olmadı asla zarar

Gafur u rahîmdir ol gani Settâr

Kâfiri kâfire düşman eyledi

Olvakit deryanın havası hoştu
Sonradan mevç olup çoştukça çoştu
Bir mahzun donanma karaya düştü
Hudâ bir şiddetli tufan eyledi

Alındı ol mahal yaptılar tabya
Cenk etmeden nasip eyledi Hudâ
Bıraktı kâfirler bu kadar eşya
Aklı ol kâfire noksan eyledi

Havalar kış idi geldi eyyamı
Bir gecenin nısfı oldu encâmı
Ol vakit sabahleyin bastı İslâmı
Kendisi kırılıp pişman eyledi

Başlandı ateşe ardında siper
Üç hücum eyledi kalmadı medar
Deryadan donanma, karadan asker
Maşatlık Boynu'nu alkan eyledi

Hak emriyle geldi yüce bir nidâ
Kâfiri tarümar eyledi Hudâ
Fakat Selim Paşa oldu şüheda
Anı Hak cennette gılman eyledi

Rusyalı der ki biz çıktık denize
Kıraldan bir haber geldi bize
Gözleve şehrini bahşettim size
Sivastopol bana derman eyledi

Ömer Paşa der ki gez sağda solda
Gözleve'yi aldım, gözlerim yolda
Hazır ol vaktine Sivastopol'da
Zira ordularım devran eyledi

Rusyalı der ki ejderdir şekli
Benim topçularım gör nasıl eder cengi
Dört milyon piyadem, elli bin tüfekli
Sivastopol için el'an eyledi

Ömer Paşa der ki seyreyle nârı
Beş milyon piyadem, yüzbin süvari
Üç milyon Fransız beyler civarı
Bu tertip üzere her'an eyledi,

Rusyalı der ki söyleyim sana
Altı düvel, yedi şah gelirse bana
Hiç vermem Sivastopol'u bir yana
İstersen düşmanım cihan eyledi

Ömer Paşa der ki sözüme bakın
Sivastopol şehrini bu gece yakın
Askerim gaflette olmasın sakın
Böyle zabitanı divan eyledi

Rusyalı der ki sözümlü aşikâr
Üç bin pâre toplar kundakta yatar
Seksen dört senelik metanetim var
İsteği olan gelsin! meydan eyledi

Ömer Paşa der ki dinle bu sözü
 Gelsin kavgaya görsün kör gözü
 Dumandan tutuldu güneşin yüzü
 Semada figanı rahşan eyledi

Rusyalı der ki ordumu kırayım
 Tek tek çıkın siz meydana göreyim
 Dört düvele nasıl karşı durayım
 Akıbet bizleri harman eyledi

Ömer Paşa der ki açtım meydanı
 Sel gibi akıttım al kızıl kanı
 Evvel kimi sandın Âl-i Osman'ı
 Onu Hak taalâ arslan eyledi

Rusyalı der ki düştüm figana
 İsa bakmaz oldu, söylen bu yâna
 Üç bin pâre toplan kaldı düşmana
 İşimi âh ile efgan eyledi

Ömer Paşa der ki söliyeyim ilden
 Üç milyon askeri aşırđım belden
 Sivastopol şehri gidince elden
 Kâfire perişanlık nişan eyledi

Rusyalı der ki aldım da deryayı
 Kuds-i Şerif için ettim kavgayı
 Ben neden istedim Ayasofya'yı
 Cihanı başıma zindan eyledi

İngiliz Fıransız devlet emrine
 Tertipler görüldük Kazak bahrine
 Üç yüz pâre tekne Kereç şehrine
 Ahmet Paşa anda kaptan eyledi

Yürüdü vapurlar, çektiler seri
 Asla kör Moskof'un yoktur haberi
 Evvel Fenerburnu'undan girdi içeri
 Kâfir Akburun'dan duman eyledi

Kâfir tabyaların etti küşadı
 Topları karaya döktü imdadı
 Bir ateş ettiler, yer gök oynadı.
 Sanki gökten Mevlâ bârân eyledi

Ol dem yılan gibi geriye aktı
 Bu kadar eşyayı, malı bıraktı
 Kendi cephanesini kendisi yaktı
 Hep kırdı topları, ziyan eyledi.

Yıktılar kâfirin hep siperini
 Alup kaçtı Rusyalı askeri
 Nasıl tarif edeim Kereç şehrinin
 Yıktılar büsbütün viran eyledi

Ol Kereç şehrinin nice oldu hali
 Görenin gözünden gitmez hayali
 İngiliz Fıransız bu kadar malı
 Soyduklar andan da üryan eyledi

Bir yerde görmedim böyle binayı
Yıktılar büsbütün beş buçuk ayı
Cemre oldu da bitti hep buğdayı
Yandıkça ol nimet figan eyledi

Yeni Kal'a derler bir metin kal'a
Alınmak ne mümkün böyle bir bina
Allahın emriyle alındı amma
Sanki bir barutu gülşan eyledi

Akburun sahradır şehirden taşra
Yaptılar kal'ayı baştan başa
Altı tabur ile Mehmet Paşa
Söyleyen dillerde mesken eyledi

Bir Kal'a eyledi tebârek Allah
İngiliz, Fransız dedi eyvallah
Ehl-i İslâm olan yazdı Maşallah
Resmini dillerde ilân eyledi

Mehmet Paşa oldu Kal'aya mecbur
Yaptırdı misli bulunmaz ne meşhur
Fakat zahmet çekti ol altı tabur
Sonradan da rasta zindan eyledi

Dillerde söylensin namı bir zaman
Hep denizlerde bağlandı el'an
Şimdiden sonra sende çok asker nihan
Bir güzelce yere vatan eyledi

Kal'anın mimarın edeyim beyanı
Bir tabur Ankaralı olup insanı
Bir tabur Kengiri şöyle merdanı
Dört tabur da gayrı erkân eyledi

Bu Kal'ayı gören akıllar şaşa
Söyleyin düşman gelmesin boşa
Kal'ayı da yaptıran Mehmet Paşa
Çok adam Allah ihsan eyledi

Bu bir nişan olsun söylensin halka
Bir bir beyan edeyim gelirim aşka
İnşallah muhabbet yaparım, başka
Ey meded arada zaman eyledi

Bin ikiyüz oldu bulmakta eyyam
Sene yetmiş iki tahriri zaman
Ehl-i İslâm bu sene gelmek meram
Canımı burada kurban eyledi

Bu bir bergüzardır yazdım iptida
Okuyan âh ile eylesin nida
Derdime bir sima söyleten Huda
Böyle kavgalara destan eyledi
(Gençosman 1972: 249-256).

Âşık Bezmî turned the experience of the Crimean War into an epic poem (Gençosman 1972: 249-256):

Âşık Bezmî related the entire course of the Crimean War from the perspective of Ömer Pasha, narrating the enemies' flee without even taking their belongings, and that there was a torrential rain as well as the struggle for Sivastopol.

13. *The Settlement Rebellions*

During the *Tanzimat* (1839-1876) period, the Ottoman State made an effort to settle the nomadic tribes and sent the *Fırka-i Islahiye* (Renovation Division) military units upon them. In response to this, the nomadic tribes rebelled from within their settlements. The example we will give on this subject is taken from Dadaloğlu. Derviş Pasha, the commander of the unit, settled Dadaloğlu's nomadic tribe in the Aziziye County of the Sivas Province. During the rebellion, to which Dadaloğlu also participated, the Avşar nomadic tribe resisted for a long period of time. In 1865, with the settlement and subjection campaign in which Ahmet Cevdet Pasha was assigned duties, a great number of nomadic tribes were settled. Dadaloğlu related in the epic poem the anger he felt towards the Ottomans by criticizing them (Çoruk quoted from Yağcı 2007: 157):

İlgıt ılgıt seher yeli esiyor	Aşağıda akça çığın ötünce
Gâvur dağlarının başı dumanlı	Katar başı mayaların sökünce
Gönül binmiş aşk atına aşıyor	Şahtan ferman, Türkmen iye göçünce
Bire beyler, cünunluğun zaman mı	Daha da hey Osmanlı'ya aman mı

Aşağıdan iskân evi gelince	Dadaloğlu'm sevdası var başımda
Sararıp da gül benzimiz solunca	Gündüz hayalimde gece düşümde
Malım mülküm seyfi gözlüm kalınca	Alışkan tüfekte dağlar başında
Kaypak Osmanlılar size aman mı	Azrail'den başkasına koman mı

Aşağıdan iskân evi geliyor
 Bezirgânlar koç yiğide gültüyor
 Kitabın dediği günler geliyor
 Yoksa devir döndü âhir zaman mı

14. *The Herzegovina Rebellion (1875)*

In 1875, one hundred sixty Christians in the Herzegovina *Sancağ* (sanjak, subdivision of a province), connected to the Nevesin *kaza* (subdivision of a province), rebelled by using the heavy taxes as an excuse. Upon this, the Ottoman State preferred to send an advisor to the rebels. The number of rebels increased rapidly, and the rebellion spread to an extensive area. There were major clashes between the Ottoman forces and the rebels (Çakmak 2003, p. 241).

Âşık Dildârî turned this rebellion into an epic poem (Öztelli 1976, p. 243-248):

Dinle vasfedeyim hâl-i dünyayı
Murad müşkül hali etmek beyana
Hem zikreleyeyim bay-u gedâyı
İtibar ederler kavm-i nâdâna

Gittikçe bozulduk, olmadık mâmur
Günden güne düşman etmekte zuhur
Her zaman bizdedir kabahat, kusur
Kendi kendimizi koyduk isyana

Belde-i İstanbul bilâd-ı cesim
İslâm birbiriyle oldu pek hasım
Büyükte küçükte kalmadı tâzim
Gayetle bozuldu şimdi zamane

Bir yandan Karadağ gösterdi nişan
Ehl-i İşkodru'ya vermeyip aman
İslâm din yoluna oluruz kurban
Deyip cenk ettiler can-siperane

Utanmak, ar, namus kalktı aradan
Zen rûyi görünmez asla boyadan
Kimse hayâ etmez ana, atadan
Bulunmaz bir asil merd-i merdâne

Duydu bu ahvali zat-ı Şahane
Yazdı her tarafa gönderdi nâme
Dedi, şimdi gerek gayret bu dine
Böylece bildirdi ehl-i vatana

Hasılı olmakta halimiz zelil
Olduk meydan içre pek mahzun, melil
Yardımcımız olsun Cenâb-ı Celil
Merhametler versin ehl-i imâne

Duydu bu ahvali Rum ve Anadol
Gönüllü yazılmağa geldi kol kol
Emr-i Padişahı ettiler kabul
Yüzlerin sürdürdüler anda fermana

Talebe-i ulûm ol ehl-i insaf
Gönüllü bayrağın çektiler saf saf
Etbâ-i ketebe hem dahi esnaf
Terk-i can eyleyip çıktı meydana

- Voyvoda Lazar der, ben laf dinlemem
Setine şehrini hem sana vermem
Çıkmışım meydana geriye dönmem
Bunca kâfir içre ayıptır bana

Beykoz sahrasına ordu kuruldu
Her bir tedarikler anda görüldü
Gönüllü askere silah verildi
Of merd-i şahbazlar döndü aslana

- Derviş Paşa der ki, gördün mü beni
Askerim avcıdır, vururlar seni
Padişaha râm ol, kurtar kendini
Kimseler dayanmaz Âl-i Osman'a

Padişah aslanı ol Âdil Paşa
Eşkiyaya karşı girdi savaşa
Tuttuğunu vurdu, yaktı ateşe
Çok eziyet etti anda Mervâne

- Karadağlı der ki, dönmeyiz geri.
Hersek'ten Sırpacak döktük askeri
Bizde her kıralın bulunur eli
Hiç tükenmez bizde silah, cephane

Hersek de bir yandan çıkardı başı
Eşkiya şeklinde verdi telâş
Voyvo'da Lazar'dır anların başı
Düşmek istediler nâr-ı sûzâna

- Derviş Paşa der ki, dağlar yararım
Temelin sökerim, kolun kırarım
Memleketin, malın, milkin yakarım
Bâdehû başlarım kıymağa cana -

- Derviş Paşa der ki, ey kavm-i küffâr
Sizlere açcak çok işlerim var
Eğer bana fırsat verirse Settâr
Düşürem canınız rûz-i Tufân'a

Karadağlı der ki, gayrı yorulduğum
Askerim kırıldı, târümâr oldum
Edip ettiğime çok pişman oldum
Ne çare evveli uydum şeytana

Ahmet Muhtar Paşa bir yandan girdi
Sentine şehrinde gözüm var, dedi
Kelle getirene çok ihsan verdi
Karamiç altını on beşer tane

- Derviş Paşa der ki, sözüne kanmam
Dilinde kuş tutsan gayrı inanmam
Döktüğün kanları yanına koymam
Zira sen evvelden kıydın çok cana

- Şimdi Derviş Paşa Hersek'e geldi
Teslim olun deyü haber gönderdi
Size yine beylik vereyim, dedi
Boş yere kıymayın bunca insana

- Ehl-i Hersek der ki, geri dönmeyiz
Biz İslâma asla vergi vermeyiz
Derviş Paşa biz tuzağa girmeyiz
İşittik ettiğin Kozanistan'a

- Derviş Paşa der ki, böyle halt yeme
İnsaf etmem, sonra duymadım deme
Mel'un ikrarından geriye dönme
Karadağlı gibi düşme amana

- Ehl-i Hersek der ki, Sırp'a dayandım
Anların verdiği ikrara kandım
Geri dönmem, dedi, hem senet aldım
Bâdehû ben dahi girdim meydana

- Derviş Paşa der ki, açıldı nusrat
Vurun aslanlarım, vermeyin fırsat
Helaldir yediğiniz nân ile nimet
Binlerle yaşasın doğuran ana

- Ehl-i Hersek der ki, Sırp'a gelsene
Sen de kendi başın kaydın görsene
Can-alıcı geldi, karşı dursana
Dağları eritir hükmi-i Şahane

- Sırp der ki, bizde tükenmez asker
Darbile askerim can, ciğer söker
Benim ile acep kim başa çıkar
Gelmemiş emsâlim asla cihana

- Derviş Paşa der ki, ömrün azaldı
Galiba dünyada müddetin doldu
Saf bağladı ordum, ileri durdu
Şimdi aç kurt gibi salarlar cana

- Cernayif der, gayrı bağlandı elim
Askerim kırıldı, lal oldu dilim
Harap oldu artık iklim ve ilim
Düş-öldü canımız bâd-ı hazâna

Derviş Paşa der ki, asker-i İslâm
Su yerine her gün içtikleri kan
Padişah'tan bende böyledir ferman
Alıp vilayetin, kılmak virane

- Cernayif de der ki, gayrı el-aman
Âkıbet bende de kalmadı derman
Uğradım bir derde, bulunmaz imkân
Düşmüşüm amana, Şah-ı Cihana.

Derviş Paşa der ki, İslâm böyledir
Daima hasmına kanlar ağlatır
Hem çoğunu gelmez yola yollatır
Süründürür encâm toza dumana

Binlerle yaşasın Sultan Hamit Han
 Adaletler etsin tahtında müdâm
 Yardımcısı olsun Habib-i Subhan
 Hem mahşerde kılsın şefâat ana

Gör bana neyledi ol çarkı felek
 Mahbus-hanelerde belim bükerek
 Dildârî, gözümden kanlar dökerek
 Söyledim destanı hem yana yana

Yedinci ordudur, alayım da dört
 Taburum üçüncü, bölüğüm de dört
 Ser-asker Kapısı mahbusunda dert
 Mecbur etti beni böyle destana

Âşık Dildârî, who had Derviş Pasha talk with the Herzegovinian people, narrated by praising and praying for Sultan Abdülhamit, that in the period when the rebellion occurred, the general situation and the administration had stopped working properly, that the moral of the people had worsened, and that voluntary soldiers were sent to suppress the rebellion.

15. The death of Sultan Abdulaziz and the Çerkez Hasan Incident (1876)

Sultan Abdülaziz, who was dethroned on 30 May 1876, committed suicide or was murdered by having his wrist cut on 4 June. People believed that he had been murdered. Çerkez Hasan, who was saddened by this, by attacking suddenly the mansion of Mithat Pasha on 15-15 June, murdered Hüseyin Avni Pasha and several other people. Two days later (17 June), Çerkez Hasan was hanged at Beyazıt Square. Many epic poems, dirges and folk songs were recited for Çerkez Hasan, whom the people liked.

Âşık Said expressed in this epic poem the ease that people felt thanks to Sultan Abdülaziz, the removal of Abdülaziz from the throne during the civil turmoil experienced in that period, and the transition to Murat V's reign (Çoruk, quoted from Kırımhan, 2007, pp. 169-170):

El evvelini velahiri ahed
 Kendi kudreti ile bir nişan oldu
 İptida halketti cilve-i samet
 Hikmet-i râbbani rayegân oldu

Emri ilâhile cihan bozuldu
 Doksan kıtlığında canlar üzüldü
 Ervah-ı ezelde böyle yazıldı
 Taktiri bilmeyen perişan oldu

Sultan Aziz han yetişti cane	Sırp ve Karadağ açtı yareyi
Sayesinde rahat etti çok hane	Sandılar hali bulduk areyi
Mevlâ zeval verme nesli sultana	İkiliğe düştü Hünkâr sarayı
Etrafı iklime çok ihsan oldu	Hakkı hak bilenler müminan oldu
Vüzera ulema bilmedi işi	İttifakla indi tahtından Hünkâr
Dediler olmadı aziz gidişi	İfsat sahipleri eyledi efkar
Bir karar gitmiyor felek revîşi	Dediler bu yolda ölürsekte kar
Karar ile cümlesi kaiman oldu	Diyenin rehberi kör şeytan oldu
Bunda bir iş vardır bir kimse bilmez	Bu işi böyle yaptıran Hüda
Bu gidişle kimse hiç razı olmaz	Şeyhülislam buna yazmıştır fetva
Çoğaldı arada müfsitle gammaz	Hâlık ile hizmeti ettiler eda
Bunların ifsadı daiman oldu	Zillullâhı alem Murat han oldu

16. The Russo-Ottoman War (93 War) (1877-1878)

The Russo-Ottoman War, which was known among people as the “93 War” due to its corresponding to the year 1293 on the solar calendar, was an important war, which determined the future of the Ottomans. The reasons for the war, which occurred on the Danube and Caucasian fronts were Czarist Russia’s desire to increase its lands by removing the Ottomans from Europe, their plan to descend to the warm seas, their desire to take revenge for the 1853 Crimean War and to protect the Christian and Slavic minorities. The war ended with a heavy defeat for the Ottomans and with the Edirne Armistice, which was signed by Sultan Abdülhamit II on 31 January 1878. The Treaty of San Stefano was signed on 19 February (3 March) 1878 (Eltut 2009, p. 119).

Âşık Ruhsatî, who personally participated in this war, narrated it in an epic poem as follows:

Her kazaya üç beş atlı dağıldı,
Elediler ince elekten eleyi eleyi.
İlahi zabitler ne diyem size,
Siz mi büyüttünüz yavrularım beleyi beleyi.

Kars'ın üzerini bürüdü tütün,
At ayağı altında kaldık büsbütün,
Nice şehit oldu çocuklu hatun,
Ağlar körpe kuzularım meleyi meleyi.

Zâlim üstümüze topu salladı,
Ciğerciğim delik delik dağıladı,
Kaptan paşa bunu görüp ağladı
Dedi çocuklarım nedir kolayı kolayı.
Üç beş paşa bir araya geldiler,

Ortalığın ahvalini bildiler,
Kör Moskuftan uruşvatı aldılar,
Elden teslim ettiler Kars'ı kaleyi kaleyi.

Gümrü kalesinden toplar atıldı,
Piyademiz süvariye katıldı,
Her bir nefer on paraya satıldı,
Ölen öldü, sağ kalanlar arzuluyor sılayı sılayı

Ruhsatı'yım yine ömrüm söküldü,
Gencecik yaşında belim büküldü,
Koçyiğitler armut gibi döküldü,
Çok gelinler siyah çaldı valayı

Ruhsâtî mentioned that the war passed with great difficulty, that alongside young men, many women and children were killed, and that the Kars Fortress was lost as the result of the pashas receiving bribes.

Also, Âşık Şenlik, who witnessed the “93 War”, wrote this epic poem as soon as the threat of the occupation of Kars became obvious and before the Russians declared war (Şenlik 1954: 19):

Ehli İslâm olan işitsin bilsin,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmana.
İsterse Uruset ne ki var gelsin,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmana.

Asker olan bölük bölük bölünür,
Sandınız mı Kars kalesi alınır?
Boz atlar üstünde kılıç çalınır,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmana.

Kurşanın kılıcı giyinin donu,
Kavga bulutları sardı her yanı,
Doğdu koç yiğidin şan alma günü,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmana.

Kavga günü namert sapa yer arar,
Er olan göğsünü düşmana gerer,
Cemi ervah bizlen meydana girer,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmana.

Hele Alosmanın görmemiş zorun,
Din gayreti olan, tedarik görün,
At tepin, baş kesin, Kazağın kırın,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmana.

Şenlik ne durursuz atlara binin,
Sıyra kılıç düşman üstüne dönün,
Artacaktır şanı bu Alosmanın,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmana

Benesferdir bilin Urusun aslı,
Orman yabanisi balıkçı nesli,
Hınzır sürüsüne dalıp kurt misli,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmana.

This epic poem by Âşık Şenlik was written and distributed to provinces, counties and villages in order to strengthen the morale, unity and spirit of cooperation of the people in the region (Çobanoğlu, quoted from Şahin 1999: 90). It was sung as a march by the famous “Kars Volunteer – Cavalrymen”, who gathered to fight against the enemy (Çobanoğlu, quoted from Kırzioğlu 1999: 90). Just as in the other examples, we observe that the epic poems given here had the functions of keeping the morale of the soldiers high and of structurally organising the people in the regions under occupation. When the war was lost, the wandering minstrels would inform the external world through the epic poems and the records they made of the atrocities perpetrated by the Russians, as well as, after Kars was abandoned to the Russians, encouraging those who experienced the war in the region and the youth which had recently risen not to forget what had happened and to be prepared for fighting.

Also, Âşık Fakiri, who participated in the Russo-Ottoman War, narrated in the Vidin epic poem how the Ottomans under the command of İzzet Pasha had endured with heroism for twelve days the Romanians’ attack (Öztelli, 1976, pp. 384-387):

Gidi Vidin senin başın kavgalı
Balyemez topların altın halkalı
Böyle cenk olmamış dünya duralı
Ahrete kalmıştır işi Vidin’in

Vidin’in etrafı dolanı sazlar
Üstünde uçarlar turnalar, kazlar
Şehit oldu nice gelinler, kızlar
Kanlara bulandı taş Vidin’in

Vidin'in içinde çoktur erenler
 Hadd-ü hesapsızdır cenge girenler
 Kumbarayla seksen kişi kıranlar
 Ah eyleyip düştü başı Vidin'in

Atılan güller hiç vermez ara
 Kadı ile müftü verdiler vire
 Ulah bekler imiş böyle bir sıra
 Kan ağlayıp aktı yaşı Vidin'in

Cümle istihkâmlar buldu metanet
 İzzet Paşa etti bir nice gayret
 Şükr-olsun İslâmlar buldu selâmet
 Hamd-ü senâ oldu işi Vidin'in

Vidin'in etrafı yüksek kayalar
 Baş başa vurmuştur ağlar analar
 Bayrağını çekip gitti yayalar
 Kan ile yağruldu aşı Vidin'in

O Vidin şehrinin yüksek kalesi
 Bizim çektiğimiz mürted belâsı
 Kabul oldu sabi, sübyan duası
 Ahrete kalmıştır işi Vidin'in

Vidin dedikleri bir düz ovada
 Sabi, sübyanların eli duada
 Yavrucuklar öksüz kaldı yuvada
 Kanlara bulandı taşı Vidin'in

Fethi Baba derler, kalenin başı
 Gülleyle yıkıldı duvarı, taşı
 Kuru peksimettir cümlenin aşı
 Zâr eyledi, düştü başı Vidin'in

Vidin'de olanlar mahzenler kurdu
 Attı Ulah, gülle üstüne vurdu
 Kimin deldi, kimin yanında durdu
 Kan ağlayıp aktı yaşı Vidin'in

Zengin, fakir girdi yerler altına
 Vidin kaldı şimdi kara bahtına
 Arzuhal tapşursam Hünkâr tahtına
 Hamd-ü senâ oldu işi Vidin'in

Karıştı bilcümle cihan-ü âlem
 Denizler mürekkep ağaçlar kalem
 Vasfını yazamaz hâfiz-ı kelâm
 Kan ile yağruldu aşı Vidin'in

Hasmımız karşıdan çağlayıp akar
 Vidinli yalıda imdada bakar
 Ulah galip geldi, durmaz top atar
 Ahrete kalmıştır işi Vidin'in

Murat Baba, diyen murada erdi
 Kale kapısından güller girdi
 Kimin şehit etti, kimin vurdu
 Kanlara bulandı taşı Vidin'in

Medhini eyleyim garip kulların
Mevlâm fırsat verip açsa yolların
El'aman, düşmanın gördük hallerin
Var mıdır cihanda eşi Vidin'in

İzzet Paşa idi ordunun başı
Tuna'ya karıştı gözünün yaşı
Hem asilzadedir, bulunmaz eşi
Hamd-ü sena oldu işi Vidin'in

Bir Tuna'dan bir Tuna'ya bağladı
Gülle ile kurşun ciğer dağladı
Bir Ulah köpeği bunu eyledi
Bağlandı Hüda'ya başı Vidin'in

On iki günde biz bulduk selâmet
Bize erenlerden oldu himmet
Bunca cephane ile bunca mühimmat
Kan ile yuğruldu aşî Vidin'in

Ahali sancağı çekip yürüdü
Hak erenler içimizde var idi
On iki gün muhasara sürdü
Ah eyleyip düştü başı Vidin'in

Bize Hak'tan oldu bu işler heman
Böyle cenk olmamış çoktur zaman
Atıldı nice top, nice bin havan
Hakk'a yarar geldi işi Vidin'in

Asâkir, ahali de çıktı burca
El attı cümlesi birden kılınca
Perşembe günüydü, hafta gelince
Kan ağlayıp aktı yaşı Vidin'in

Fakırî, bu cengin destanın yazar
Kâfirin derdinden olmuştur bizâr
Kulların hak etsin affa sezâvar
Vasfını edemez kişi Vidin'in

Sultan Abdülhamit, sen binler yaşa
Üç tuğa müstehak bu İzzet Paşa
Görülmeyen işler hep geldi başa
Kalmadı yolu, yoldaşı Vidin'in

Âşık Fakiri narrated all the difficulties suffered in the war, the heavy bloodshed, and that the fight lasted for twelve days, and he praised Abdülhamit and İzzet Pasha.

17. *The Greco-Turkish War (1897)*

With the rebellion of the Cretan people between 1866-1869, fomented by Greece and England, autonomy was given to Crete. Sultan Abdülhamit suppressed the rebellion that took place in 1889 by sending an army, and a period of authoritarian administration began. The Cretan Greeks once again rebelled towards the end of 1895. Despite the fact that they had been given significant rights, they were not satisfied with these rights, and Greece, which wanted Crete to be completely connected to it, by sending weapons to the island continued to incite it against the Muslims, and clashes started between the Muslims and the Greeks in 1897. The Greco-Turkish War of 1897, which was won by the Ottoman Empire by showing great superiority, was concluded with a peace agreement that was signed in Istanbul on 4 December 1897.

Âşık Mahmut narrated this war in the following epic poem (Gençoşman, 1972, p. 220):

Dinleyin ahibbâ edeyim beyan	Vaso'ya nasihat hiç kâr etmedi
Dillerde daima söylensin heman	Fenalıklarından hiç vazgeçmedi
Bin üçyüz onüçte bilin ki tamam	Henüz oradadır çıkıp gitmedi
Yunanîler ile olan kavgayı	Lâkin kaptırmazlar hazır lokmayı
Daim kahbelikle çıkar meydana	Yunanîler kat'en karar verdiler
Eşkiyadır diye eder bahâne	Hayır yok Girid'den bize, dediler
Kadın, erkek demez kasededer cânê	Hudut boylarına yüz çevirdiler
Hiç mi düşünmezler ganî Mevlâ'yı?	Bak şimdi yediler tatlı helvayı
İptida Girid'e bir parmak vurdu	Hududu boş sandı bu serseriler
Miralay Vaso'yu kumandan koydu	Açlık, susuzluktan canları inler
Cezîre usâtı bunlara uydu	Görsünler vahşilik anları neyler
Şüphesiz anlar da bulur belâyı	Tâciz eylediler bütün dünyayı
Devletlere hemen haber erişti	Giriştiler hudut tecavüzüne
Cümlesi hep birden telâşa düştü	Cesur görünmeğe halkın gözüne
Harp sefineleri çabuk yetişti	Nasıl çıkacaklar insan yüzüne
Abluka ettiler heman Ada'yı	Şiddetli gördüler müdafaayı

Pek çok tecavüze cür'et ettiler
Hayli leş bırakıp geri gittiler
Kaçarken birbirin sürüp ittiler
İslâmlar arkadan çekti yuhayı

Hudâ-yı Lemyezel haksız iş yapmaz
Mazlumların âhin yerde bırakmaz
Yakında gösterir pek çok uzatmaz
Bir anda mahveder kavm-ı âdâyı

Padişah tahtında çok sabır etti
Elbet bu sabrın da vâdesi yetti
Umum kumandana irâde etti
Görsünler düşmanlar şimdi kavgayı

Beş rumî nisanda harp ilân oldu
Düşmanların yüzü sararıp soldu
Yunan askerleri aceb ne oldu
Bırakıp kaçtılar koca ovayı

Ol saat çalındı hücum borusu
İslâm askerleri arslan yavrusu
Eğer isterseniz sözün doğrusu
Bunlara lâyıktır demek fedâyı

Her taraftan girişildi kavgaya
Otuzaltı saat sırtı sıraya
Top tüfenk sesleri çıktı semâya
Zabitler kesmedi hiç kumandayı

Edhem paşa geldi meydan-ı harbe
Askere buyurdu korkmayın aslâ
İstirahat edin var asker burda
Teneffüs ediniz biraz havayı

Asker dedi Paşam rica ederiz
Biz cengü cidalde rahat ederiz
Ölür isek dahi rahat ederiz
Biz istemeyiz işbu tâbiyeyi

Gelürken anamız eyledi nidâ
Ayallerinizle edin elveda
Yavrularınızı gözetsin Hudâ
Allah açık itsün sizlere râhı

Ömrümüz var ise yine geliriz
İnşaallah sizi hep sağ buluruz
Ya şehit veyahut gazi oluruz
Hemen biz bu yolda olduk fedaî

Babalarımızın öptük elini
Kimimiz bıraktık taze gelini
Bu devlet uğruna verip serini
Canlar atıp geldik bizler buraya

Böyle söylenerek hep vedalaştık
Hududa gelince bunca dağ aştık
Kimimiz kurşuna sinemiz açtık
Biz hiç düşünmeyiz artık dünyayı

Yaşasınlar seçi' arslan askerler
 Cesur kahramanlar er oğlu erler
 Şecaatlerinden titriyor yerler
 Edelim onlara hayır duâyı

Hayri paşa eydür haydi ileri
 Gün bugün evlâtlar kalmayın geri
 Memnun eyliyelim Hak Peygamber'i
 O emir kılmıştır bize gazayı

Bir taraftan Neset Paşa fırkası
 Bulunduğu mevki hudut ortası
 Göründü karşıdan düşman noktası
 Verelim düşmana şimdi cezayı

Memduh paşanın da çoktur gayreti
 Görenlerin mutlak artar hayreti
 Bir başka kuvvettir hak din kuvveti
 Târümâr ettirir bütün âdâyı

Hakkı Paşa dâim gözetir hakkı
 Hatırdan çıkarmaz Cenâb-ı Hakk'ı
 Yedirir askere güzel erzakı
 Gayreti tuttu kubbe-i mînâyı

Haydar paşa dahi vezir-i sâdık
 İsmi müsemmaya hem de mutabık
 Askeri kendin düşmüş muvafık
 Hatırdan çıkarmaz Ulu Mevlâyı

Gazi Osman Paşa hem Osman Paşa
 Nüfuzları geçer dağlara taşla
 Korkmaz bu askerler salar ateşe
 Memnun eylediler bütün dünyayı

Erkânı Harpler de hep gider önde
 Fenni harple çektik düşmana perde
 Sıkıştı düşmanlar hem üç dört yerde
 Aldık ellerinden biz Tesalya'yı

İlerde bütün suvari kolları
 Muayene etti bunlar yolları
 Dehşete gelirdi gören bunları
 Toz duman ettiler bütün ovayı

Az uzak durdular Yeni Şehir'den
 Piyadeler dahi geldi nehirden
 Arş ileri etti cümlesi birden
 Kaçtı Yunanlılar bırakt(ı) orayı

İstikbale çıktı ordaki Türkler
 Birlikte Rumlarla hem yahudiler
 Buyurun diyerek dâvet ettiler
 Çok ettiler Yunanlıdan şekvâyı

İnâyet-i rahmet yetiştirdi bize
 Üçlerle yediler hem Kırklar bile
 Birlikte girdiler Yeni Şehir'e
 Şükür fetheyledik diktik Bayrağı

Mehmed âcizleri söyledim yani
Lisan-ı acz ile işbu destanı
Kusurum bilirim çoktur noksanı
Görünüz fakiri afve sezâyı

By providing dates for the events which occurred during the war, Âşık Mahmut narrated in the epic poem that many people were killed without discriminating between women, men and children, the cruelty of the Greek Timóleon Vássos, the efforts of the Ottomans Necat Pasha, Memduh Pasha, Hayri Pasha, Edhem Pasha, Hakkı Pasha and Gazi Osman Pasha, and how the Ottomans won the war.

The epic poems produced following political incidents and for personalities in the nineteenth century, of which we have given examples, have great functional importance. Çobanoğlu (2000, p.91) examined under two general headings the functions of the wandering minstrel epic poems. He spoke of “intended functions” with regards to what the wandering minstrel intended, and in the context of the creation and composition process which informed this; and of “incurred functions” with regards to the context of performance of the epic poem, which also included the listeners. As to the intended functions, the subjects selected comprised seven factors, such as laughing and entertaining, complaining, praising, criticizing, advising, informing and mourning. The attributes of the epic poems’ functions were divided in five points (Çobanoğlu 2000:112):

1. Uses for constituting a public opinion,

a. Uses for military aims,

Epic poems for keeping the morale of the soldiers high,

The role of epic poems in the organization of the people in regions under occupation,

b. Uses for civilian aims,

Propaganda of the government’s achievements aimed at people,

Uses for challenging the government,

Reproachful criticisms having the true nature of counter propaganda,

Social criticism having the true nature of unrepachable criticisms,

Uses for making one's own views known,

2. Uses of epic poems aimed at advertising,
3. Uses of epic poems aimed at education,
4. Uses of epic poems aimed at reporting, and
5. Uses of epic poems aimed at entertaining.

The wandering minstrel epic poems that confront us as artistic works depicting people and political incidents in the nineteenth century were written with the aim of informing, educating, and they were also aimed at the military (to keep the soldiers morale high, to contribute towards the organization of the people in regions under occupation) and civilian public (propaganda of the government's achievements aimed at people, uses for challenging the government, criticism having the true nature of social criticism, criticism having the true nature of counter propaganda and uses for making one's own views known).

Conclusion

The wandering minstrels, who are the primary sources of Turkish music, besides being the creators and transferrers of the wandering minstrel tradition, have also performed the function of living memories of this tradition. The wandering minstrels, who were trained in the context of master-apprentice relationships, by making the incidents they were involved in or witnessed into the subject of poems have carried them to the present-day with their voices and *sazes*. The wandering minstrels, who were the language, eyes, ears and brains of the society in which they lived, shed light on many subjects regarding the life of the people in their periods. The poetry that they transmitted with their strings and language have performed an important function in the transmission of the social and political incidents experienced in Ottoman society as an important dynamic element in the formation of Ottoman Turkish culture. They served as a bridge, contributing to the relations between groups of people by establishing ties between classical poetry and the dervish lodge poetry, bringing the people and the intellectuals together. In this respect, the epic poems are in the forefront. The epic poems, which are the oldest poetic forms of Turkish literature, were inherited by the *ozan-baksı* tradition and the wandering minstrel tradition.

Many wandering minstrels who were trained in the nineteenth century, together with being active in the wandering minstrel tradition, also personally experienced the political and social incidents narrated. The wandering minstrels in this century, showing sensitivity towards

the political and social incidents they witnessed, produced many works in the epic poetry genre. They perceived as their core duty the wars and the historical incidents in Ottoman history. Folklore elements were added to the historical incidents at the core of the poems. The wandering minstrels, who had either experienced or witnessed these historical incidents, were pouring them into poetry and made them into epic poems. Sometimes, the minstrels who first recited them did not use their pseudonyms in the final quatrain. In other words, while the material transmitted by the first teller/reciter decreased in time, the poems became folk songs accepted by the people and shaped with what was added to them. We think that the number of the poems was high. A portion of these was transmitted by means of manuscript collections of folk poems which were obtained and collected by Kemâl Zeki Gençosman (1972) and Cahit Öztelli (1976) and it is possible to add new ones to the store of knowledge/information about these epic poems by a study of the manuscript collections of folk poems and the archives. We can find the first examples of this genre of poems prior to the two studies mentioned above in the article by M. Fuad Köprülü (1930/1962-1965) titled *Türk Saz Şairleri* (Turkish Saz Poets), later published as part of a book. Here, Bahşî narrates the Egyptian Victory of Sultan Selim I (Türkmen, quoted from Köprülü 2005: 295):

Şamlu çıkıp kaçar köyden

Sofu beri bakmaz Hoy'dan

Mert var ise işte meydan

Gele dedi de yürüdü.

The wandering minstrels and the wandering minstrel epic poems are important sources for the discipline of history. From the point of view of style, language, subject, etc., the epic poems have characteristics of the period in which they were recited and consequently, the wandering minstrel tradition has an important place within Ottoman Turkish culture. From the epic poems, we learn everything about the people of the period, such as their perceptions, emotions, thoughts, aesthetic viewpoint, perspective on life, morals and perception of society, points of view about the world, value judgements, etc. The wandering minstrel, by showing sensitivity to the political and social incidents experienced in his own period, passed them through his own strainer and expressed it together with reflections on the people. We find in the epic poems the desires, hopes and positive and negative feelings of the people and the persons whom they valued or did not value.

The epic poems, as supplementary historical sources, hold a mirror to the nineteenth century by narrating and transmitting social and political incidents. Folklore, history and other social science experts benefit from the products of folklore in the context of re-establishing the theory of history and holding a light to the dark periods of history. The epic poems, which are among the sources used as oral historical texts, also have the quality of an artistic work narrating the political incidents and important figures of the nineteenth century.

The wandering minstrel epic poems, which have many functions and in which we find traces of the political incidents experienced in the nineteenth century, were written for information, education, and were sometimes aimed at military and civilian publics. Since the epic poems, which performed the function of newspapers, were written with the aim of financial gain, the artistic aspect of this genre of epic poems was not taken into consideration. The examples we gave showed that they transmitted views in order to keep the morale of the soldiers high and contribute towards the organization of the people in the region under occupation, making propaganda aimed at the people regarding the accomplishments of the state or criticizing the accomplishments of the state by praising the just victories of certain historical figures and by satirizing injustices and mistakes. We can give as an example the epic poems written on the acceptance of the fez by making propaganda aimed at the general public regarding the accomplishments of the state. During the reign of Sultan Mahmut II, the wandering minstrels were ordered to recite epic poems praising the fez and for the fez to be accepted by the people:

İftihar-ı Padişahî âkıl-i dânya fes

Tac-ı rif'attır, gey ki a'lâya fes, ednâya fes

Âşık Şem'î (Öztelli 1976, pp. 117-118).

Al renkler bahş eder ruhsâre-i hûbana fes

Benzemez mi şâh-ı gülde goncai handana fes

.....

.....

Âşık Dertli (Öztelli 1976, p. 119).

There were also epic poem examples which criticized and satirized the accomplishments of the state. While Âşık Figâni praised the reign of Sultan Abdülhamit II, Âşık Ruhsati criticized the reign of Abdülhamit:

Bu nasıl hükümet, bu nasıl gidiş
Yarım kıl bütünü soracak Allah
Semaya çekildi insaf, adâlet
Bir dahi hükümet kuracak Allah
.....

Âşık Ruhsati (Aşkın 1995, pp. 102-103).

The wandering minstrels, by preserving, in the epic poems, the liveliness of the incidents they participated in and the historical figures they witnessed and by also transmitting and writing about the changes in the political milieu, left materials for the present-day. The wandering minstrel epic poems of the nineteenth century, a period in which the Ottoman Empire entered into a process of dissolution, contributed to the strengthening of consciousness of Turkishness and the national spirit in the many rebellions, wars and battles experienced and they also contributed to social organization by keeping the morale of the people high; they were also crucial for the continuity of Turkish culture; and contributed to the richness of Turkish culture, the Turkish language, Turkish literature, and Turkish history, sociology, philosophy and many disciplines.

By treating the political incidents experienced in the Ottoman Empire in the nineteenth century, the epic poems, which are regarded as works of art, are of great importance in that they show a connection between art and politics. Alongside these, they also have a place among the sources used for historical research and other disciplines as oral historical texts and they can contribute towards reaching sounder conclusions, and towards re-establishing the theory of history.

References

- AKBULUT, İ. (2014). Kırım Savaşı [Crimean War], *Türk Dünyası Araştırmaları*, 208 , 333-350.
- AKTAN, Müge Ercan (1997). “XIX. Yüzyılda İstanbul’da Âşıklık Geleneği ve Âşıklar” [Âşık and the Âşık Tradition in XIX. Century in İstanbul]. (Master’s Thesis, Gazi Üniversitesi)
- ARTUN, E. (1999). “19. Yüzyıl Osmanlı Dönemi Ortadoğu’nun Sosyal Tarihine Bir Kaynak: Âşık Esrari’nin Vehhabi Destanı” [A Source for the Social History of 19th Century Ottoman Middle East: Vehhabi Epic of Âşık Esrari] , Fırat Üniversitesi I. Milletlerarası Ortadoğu Sempozyumu, Elazığ.

- ARTUN, E. (2002). “19. Yüzyıl Âşıklık Geleneğinde Âşık Erzurumlu Emrah’ın Yeri” [The Place of Âşık Erzurumlu Emrah in the 19th Century Âşık Tradition]. *Motif Dergisi*.
- ARTUN, E. (2002). Âşıkların Destanlarının Sosyal Tarihe Kaynaklık Etmeleri [Âşık Epics as a Source for Social History]. *Milli Folklor*, 53, 34-38.
- ARTUN, E. (2000). “Osmanlı- Türk Kültüründe Âşık Şiirinin Belirleyici Rolü” [The Decisive Role of Âşık Poetry in Ottoman-Turkish Culture], Adana Halk Kültürü Araştırmaları.
- ASLANTAŞ, S. (2007). Osmanlı’da Sırp İsyanları 19. Yüzyıl Şafağında Balkanlar [Serbian Revolts in Ottoman Empire, Balkans at the Dawn of 19th Century]. *İstanbul, Turkey: Kitap Yayınevi*.
- Âşık Ş. (1954). Şiirleri [Poems]. *Ankara, Turkey: Yeni Matbaa*.
- AŞKUN, V. C. (1945). Âşık Ruhsati [Âşık Ruhsati]. *Sivas, Turkey: Kamil Basımevi*.
- ATABEYLİ, N. K. (1936). Vaka-i Hayriyye Destanı ve İspartalı Şair Seyrani [Epic of Vaka-i Hayriyye and Poet Seyrani of Isparta]. *Yeni Türk*, 47, 629-631
- BORATAV, Pertev Naili (2003). 100 Soruda Türk Halk Edebiyatı [Turkish Folk Literature in 100 Questions], *İstanbul, Turkey, Gerçek Yayınevi*.
- COŞKUN ELÇİ, A. (2011). Âşık Şeref Taşlıova’nın Ezgi Repertuarı [The Melody Repertoire of Âşık Şeref Taşlıova], *Ankara, Turkey: .*
- COŞKUN ELÇİ, A. (2015). *Sözlü Tarih Metni Bağlamında Âşık Şeref Taşlıova’nın Âşık Kahraman’dan Aktardığı Destanlar* [Epics Âşık Şeref Taşlıova transferred from Âşık Kahraman in the Context of Oral History Texts]. *Milli Folklor*, 27(106), 14-33.
- ÇAĞATAY, N. (1986). “Vehhabiler” [Vehhabis], *İslam Ansiklopedisi*, vol.13, (pp. 262-269).
- ÇAKMAK, Z. (2003). 1875 Hersek İsyanı[1875 Herzegovina Uprising]. *İlahiyat Dergisi*, 241-254.
- ÇOBANOĞLU, Ö. (1999). İşgal Edilen Vatan Topraklarında Âşık Edebiyatının İşlevleri ve Âşık Şenlik [Functions of Âşık Literature in Occupied Homeland Territories and Âşık Şenlik]. *Milli Folklor*, 6 (42), 89-91.
- ÇOBANOĞLU, Ö. (2000). Âşık Tarzı Kültür Geleneği ve Destan [Âşık Cultural Tradition and Epic]. *Ankara, Turkey: Akçağ Yayınları*.
- ÇOLAK, K. (2008).Mısır’ın Fransızlar Tarafından İşgali ve Tahliyesi [Occupation and Evacuation of Egypt by the French]. *SAÜ Fen Edebiyat Dergisi* (2008-II), 141-183.
- ÇORUK, D. (2007). “XIX. Yüzyıl Sosyal Ve Siyasi Olaylarının Âşık Edebiyatına Yansımaları” [Reflections of the XIX. Century Social and Political Incidents to Âşık Literature]. (Master’s Thesis, Gazi Üniversitesi).
- DİZDAROĞLU, H. (1969). Halk Şiirinde Türler [Genres in Folk Poetry], *Ankara, Turkey: Türk Dil Kurumu Yayınları*.
- ELÇİN, Ş. (1997). Halk Edebiyatı Araştırmaları-I, *Ankara, Turkey: Akçağ Yayınları*.
- ELTUT, Nühket (1999). “1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı ve İki Ülke Açısından Sonuçları” [1877-1878 Russo-Turkish War and its Consequences for the two Countries]. *Ankara, Turkey: Atatürk Yüksek Kurumu Yayınları*.
- ERGUN, S. Nüzhet (1933). “XIX. Asır Saz Şairlerinden Silleli Sururi” [19th Century Saz Poet Silleli Sururi]
- EROL, Salih (2007). “Pehlivan İbrahim Paşa Vâkâyi-nâmesi (Baba Paşa Tarihi).” [Chronicles of Pehlivan İbrahim Paşa (History of Baba Pasha)] (Master’s Thesis Eskişehir Anadolu Üniversitesi)
- GENÇOSMAN, K. Z. (1972). Türk Destanları [Turkish Epics]. *İstanbul, Turkey: Hürriyet Yayınları*.
- GÜNAY, U. (1993). Türkiye’de Âşık Tarzı Şiir Geleneği ve Rüya Motifi [Âşık Poetry Tradition and Dream Motif in Turkey]. *Ankara, Turkey: Akçağ Yayınları*.
- HOCANOĞLU, Mehmet (1995). Kavalalı Mehmet Ali Paşa İsyanı 1831-1841 [Kavalalı Mehmet Ali Paşa Revolt 1831-1841]. *Osmanlı Tarihi Araştırma ve Uygulama Merkezi Dergisi OTAM*. 6 (6), 195-210

- KOP, Y. (1999). 1828-29 Osmanlı-Rus Savaşında Kars ve Çevresi [Kars and Surrounding Area in 1828-29 Russo-Turkish War] (Master's Thesis, Atatürk Üniversitesi).
- KOYUNCU, A. (2007). "Osmanlı'da Sırp İsyanları 19. Yüzyıl Şafağında Balkanlar" [Serbian Revolts in Ottoman Empire, Balkans at the Dawn of 19th Century]. *İstanbul, Turkey: Kitabevi*.
- KOZ, S. (1985). "Âşık Edebiyatında Destan ve Destan Konuları" [Epic and Epic Subjects in Âşık Literature]. *Türk Halk Edebiyatı ve Folklorunda Yeni Görüşler 2*, Konya.
- KÖPRÜLÜ, M. F. (1962, 1964, 1965). Türk Saz Şairleri [Turkish Saz Poets]. *İstanbul, Turkey: Milli Kültür Yayınları*.
- KÖPRÜLÜ, M. F. (1989). Edebiyat Araştırmaları [Literary Researches]. *İstanbul, Turkey: Ötüken Yayınları*.
- ÖZTELLİ, C. (1976). Uyan Padişahım [Wake Up My Padishah]. *İstanbul, Turkey: Milliyet Yayınları*.
- PAMUKÇİYAN, K. (1990). "2. Sultan Mahmud'a Dair Ermeni Harfli Türkçe Dört Manzum Methiye" [Four Eulogies written in Turkish using Armenian Letters Regarding Sultan Mahmut the Second] *Bellefen. LIV* (211)1065-1069.
- SAKAOĞLU, Saim (1991). "İmparatorluk Dönemi Saz Şairlerinin İstanbul'a Bakışları" [Imperial Era Saz Poets' View of Istanbul]. *Türk Kültürü Araştırmaları Dergisi*. 1-2, 307-323.
- SAKAOĞLU, S. (1992). Türk Dünyası El Kitabı, vol.3, Türk Saz Şiiri [Turkish Poetry]. *Ankara, Tukey: Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü*.
- SATIR, Burhan (2006). "Kabakçı Mustafa İsyanı ve Yenileşme Hareketlerine Etkileri" [Kabakçı Mustafa Revolt and its Effects on Reformation Movements]. (Master's Thesis, Sakarya Üniversitesi)
- THOMSON, P. (1999). Geçmişin Sesi [The Voice of the Past]. *İstanbul, Turkey:Tarih Vakfı Yayınları*.
- TOKER, H. (2014). "Şâiran-ı Hassa", *Çukurova Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 14, 169-185
- TOKER, H.(2017). *Osmanlı Hanedanı ve Saz Şairleri [The Ottoman Dynasty and Saz Poets]*, Ölümünün 50. Yılında Uluslararası M. Fuad Köprülü Türkoloji ve Beşeri Bilimler Sempozyumu (21-22 Kasım 2016) Bildirileri.
- TOPRAK, S. (2011) 1821 Mora İsyanı Tarihin Peşinde [1821 Mora Revolt]. *Uluslararası Tarih ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 6, 317, 328.
- TÜRKMEN, F. (2005). "Osmanlı Dönemindeki Önemli Olayların Âşık Şiirindeki Akisleri" [The Reflections of Significant Incidents during Ottoman Era to Âşık Poetry] *Türk Dünyası İncelemeleri Dergisi*. V (2), 293-298.
- YARDIMCI, M. (2013). Başlangıcından Günümüze Türk Halk Şiiri [Turkish Folk Poetry from its Origins to Present-Day]. *İzmir, Turkey: Kanyılmaz Matbaacılık*.
- YILDIRIM, D. (2004). "Sözel Tarih Belgesi: Sözel Tarih Metinleri" [Oral History Document: Oral History Texts]. *Türkbilig* 8,131-154.